Eylül 1990 Sayı:94 Fiyatı:3000TL

TKP-ML Merkezi Yayın Organı

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

EMPERYALİST SAVAŞA ve SAVAŞ HALİ FAŞİZMİNE KARŞI İSYAN BAYRAĞINI YÜKSELTELİM

BAŞ YAZI

TARİH BİZDEN NE İSTİYOR?

Tek kelimeyle, daha yüksek devrimci sorumluluk!.. Her şey buna bağlı. Daha büyük özveri daha bilinçli hareket, daha çok yaratıcı çaba, daha fazla cesaret ve cür'et, ancak tarihsel sorumluluğun yeteri ölçüde duyulmasıyla gösterilebilir.

Bölgemiz ve ülkemiz açısından olağanüstü önemli, halkımız ve komşu halklar için ağır yıkımların habercisi, ama aynı zamada soyguncu ve kundakçılara karşı büyük bir dirilişin de vesilesi olan çok sıcak gelişmeler içinde, tarihe tanıklık ediyoruz. Ve tabii, tarih de bizlere...

Özelliklerinin altını ilk günlerden itibaren çizmekte olduğumuz bu kritik süreçte, bizlere düşen devrimci rolü, az güçle de olsa fazlasıyla etkin şekilde oynamamız, vazgeçilmez bir görevdir. Savsaklanması, basite alınması, yüksek bir sorumluluk duygusuyla kavranmaması, o derece affedilmez olacaktır. (DEVAMI 2. SAYFADA)

İÇİNDEKİLER

* SAVAŞ BULUTLARI.....3
* HALKA ÇAĞRILAR.....12
* KAMPANYA ÇAĞRILARI.....15
* DEVRİMCİ ÖRGÜTLERE MEKTUP..16
* ASKERİ HÜCRELERİN EĞİTİMİ..18
* BAŞKAN MAO'YU ANIYORUZ.....20
* FABRİKA HÜCRELERİ.....23
* İŞÇİLERE.....26
* 12 EYLÜL'ÜN ONUNCU YILI....30

BAŞ YAZI'nın Devamı

Bu bakımdan mevcut eksiklik ve zaaflarımızı acımasız şekilde sorgulamalı, zaman yitirmeden aşmalıyız.

Bir siyasi kampanya açmak, kitlelere yoğun propaganda-ajitasyon yapmak, çağrılar yayınlamak, devrimci gösteriler düzenlemek, emperyalist-gerici savaşa ve Savaş Hali faşizmine karşı halk direnişinin yükseltilmesi için çok önemlidir. Fakat günden güne daha geniş kitlelere doğrudan gidilemedikçe, halkın örgütlü direnişi geliştirilemez. Bir ölçüde devrimci etkiyle kitlelerin kendiliğinden tepkileri radikal türden eylemlere de dönüşse bile, örgütsüzlüğü nedeniyle dağıtılması kolay olur. Bizde sık sık yaşanan da budur.

Dolayısıyla, bütün önemine ve etkilerine karşın, ne çağrılar yeterli görülebilir, ne de başka dolaylı yönlendirmeler. Salt kitlelere gitmek de yetmez, örgütlemesini bilmek gerekir.

Bazı koşullar vardır ki, halkı derinden etkiler, uyku mahmurluğundan sıyırır, hızla politize eder. İşte bugünkü böylesi bir durumdur. Her yerde Körfez krizi, ABD'nin rolü, savaş olasılığı, Türkiye'nin savaşa sokulma durumu vb. tartışılmaktadır. Halkımızın çok büyük bir bölümü bu savaşa karşıdır.

Ama yine de, görüldüğü gibi, kendini dışa vuran, eyleme dökülen halk tepkisi çok cılızdır. Demokrat çevrelerden çıktığı kadarıyla da, savaş aleyhtarı sesler boğuntuya getirilmekte, devrimci etkinlikler ise tam bir kuduruşanlıkla bertaraf edilmek istenmektedir. Son yıllarda ekonomik sorunları ve kısmen demokratik talepleriyle de olsa ayağa kalkmış olan yığınların, böylesine geleceklerini ilgilendiren, kaderleri ile oynanan bir konuda pek umursamaz gibi pasif kalmaları, savaş zamlarına ve daha bir çok isyan ettirici uygulamaya karşı yaygın ve etkin bir tavır takınmamaları, faşizmin sıkı denetimi ve kendi dağınıklıkları nedeniyledir.

Bütün ters etkilere ve zorlaştırıcı faktörlere rağmen, bugün devrimci etkinliğin, emperyalist-gerici savaş hazırlığı, ülkede savaş ekonomisi ve Savaş Hali faşizmine geçiş çabalarına karşı, kitleleri sarıp harekete geçirme olanağı fazlasıyla vardır. Yüzbinlerce işçi ve emekçiyi bu konuda fiilen direnişe sevk etmek mümkündür.

Ama bu ancak somut örgütlenme çalışmalarıyla, yürütülen devrimci kampanyaların tabana doğru hızla yayılmasıyla olur. Bu da güç meselesidir ki, en sıradan sempatizana kadar her kişinin aktif görev alması-nı, canla başla çalışmasını gerektirir. Aynı zamanda bu çalışmaların çok iyi organize olması, dikey ve yatay olarak kampanya örgütlülüğünün bir saat gibi işlemesi, çok zengin araçlar ve yaratıcı yöntemlerle etkinliğin artırılması gerekir.

Böylesi bir siyasi kampanyada silahlı propaganda eylemlerinin yadsınamaz ağırlıkta yeri vardır. Aynı şekilde, radikal kitle eylemlerinin büyütülmesi önemlidir. Giderek artan sayıda devrimci sempatizan ve taraftarların ötesinde emperyalist savaşa karşı şiddetli tepki duyan yurtseverlerin katılması mümkündür ve bunun sağlanması için kitle çalışmaları on kat enerjiyle sürdürülmelidir. Şurası çok açık ki, bildiriler, korsan yayınlar, kahve konuşmaları vb. yoluyla yapılan çağrılar, insanları kendiliğinden sokaklara dökemez. Aynı şekilde işçi ve emekçilerin genel grev ve direnişlere sevkedilmesi, içlerinde örgütlenme güçlendirilmedikçe bir slogan olarak kalır.

Partimiz bu siyasi kampanyayı özel bir örgütlenme ile ele almış, zengin eylem türleri ve kitle çalışmalarıyla etkin bir olguya dönüştürmeyi amaçlamıştır. Henüz arzu edilen etkinlik, bazı faaliyetler dışında sağlanabilmiş değil. Ama partimizin güçleri tabana doğru daha dinamik duruma getirildikçe bu sağlanacaktır. Bunda her yoldaşa, her kademedeki kadroya ve her sempatizana büyük görev düşüyor. Bu kızgın ve sarsıntılı süreçte, tarihe ve halka karşı herkesin bir sorumluluğu var. Her devrimci bunun bilincinde olmalı. Yerine göre en önde ateşe atılmasını da bilmelidir.

Aynı zamanda bugün, tüm devrimci güçlerin en geniş eylem birlikleriyle en iyi dayanışmayı göstermelerinin şart olduğu bir gündür. Partimizin bu noktada tüm devrimci örgütlere bir çağrısı var. Dergimizde onu da yayınlıyoruz.

BÖLGEDE ve ÜLKEMİZ ÜZERİNDE SAVAŞ BULUTLARI YOĞUNLAŞMAYA DEVAM EDİYOR

Geçen aydan bu aya Ortadoğu krizinin evrimi, ABD liderliğindeki emperyalist cephenin devam eden savaş hazırlıkları, uşak Türk devletinin buna bağlı yeni adımları, girmiş olduğu mecrada olağan bir seyir izledi. Olağan diyoruz, çünkü başlı başına yaşanan durumun kendisi olağanüstü. Erken veya geç bir savaşın patlak vermesi dahil her şey, bu olağanüstülük içinde gayet muhtemel ve dolayısıyla olağan. Geçen sayıda yaptığımız çözümlemeler doğruluk ve geçerliliğini koruyor. Bölgede ve ülkemizde tanık olunan gelişmeler, işaret ettiğimiz doğrultuda seyredip, devrimci sorumluluk ve görevler açısından bir ay önce çizdiğimiz perspektifi güçlendiriyor. Bir kez daha aynı şeyleri tekrar etmekten mümkün olduğunca kaçınarak, son gelişmeler ışığında somut değerlendirme ve önermelerimizi sürdürelim.

ABD Emperyalizmi Ortadoğu-yu Ateşe Vermekte Kararlı

Emperyalist cephe lideri ABD, girişmiş olduğu eylemle nesnel olarak bölgedeki çıkarlarını zedeleyen Irak gericiliğine hiç bir müsamaha göstermeyeceğini daha ilk günlerde ilan etmiş ve baskı yoluyla dize gelmezse savaşla ezmek istediğini de açıkça ortaya koymuştu. Geçen zaman içinde Sadam'a her hangi bir uzlaşma kapısı aralamadan askeri yığınağı sürdürdü. "Pazarlık yok, taviz yok, kayıtsız şartsız geri çekileceksin" diyerek ekonomik-diplomatik-siyasi ve askeri baskıyı yoğunlaştırdı. Bir süre korsanca uyguladığı askeri ablukayı da BM Güvenlik Konseyi kararına dönüştürerek "meşru"laştırdı.Savaşsız bir çözüm olacaksa bunun bütünüyle kendi dayattığı temelde olabileceğini, karşılıklı ödünlerin söz konusu olamayacağını ve eğer Saddam açıkça üstünlüğünü kabul edip önünde diz çökmezse kendisini askeri harekâta mecbur etmiş olacağını, bu durumda meydana gelecek savaş trajedisinin bütün sorumluluğunu da onun taşıyacağını, hem sözlü tavırları hem de pratik adımlarıyla günden güne daha yoğun şekilde işleyip en geniş kesime kabul ettirmeye çalıştı. Gurur kırıcı bir teslimiyet dışında "barış" seçeneği sunmadığı Saddam'ın, farklı koşullarda her şeyi daha alttan alabilecekken, bir uzlaşma olanağı göremediği bu koşullarda ister istemez kararlılık sergileyip, elçilik kapatma, rehine tutma gibi tavırlar geliştirmesini, onun her türlü diyalog ve uzlaşmaya kapalı olduğunun kanıtı (!) gibi göstererek ve aynı zamanda tek taraflı bir "canilik" tablosu çizerek, gerçekte ondan çok daha canice olan kendi önlemlerini her geçen gün biraz daha ağırlaştırdı. Bu şekilde bir askeri harekâtın koşullarını adım adım olgunlaştırmayı amaçladı. Bu doğrultuda Batılı müttefiklerinden öteye, eski düşmanı yeni dostu RSE'nin mutabakatını da sağlamak için, krizin başından beri en önemli diplomatik temas özelliğini taşıyacak olan Helsinki zirvesini gündeme getirdi.

Helsinki Zirvesi, ABD'nin Savaş Seçeneğine Güç Verdi

Krizin başından beri Moskova'nın takındığı tavır dikkate alındığında Bush-Gorbaçov Helsinki görüşmesinin ne sonuçlar vereceği merak konusu olmaktan çıkıyordu aslında. Görüşme sonrası ortak bildiriyle açık olarak yansıtılan tavır, tam da beklenildiği gibi, ABD-RSE işbirliğinin, bölgesel sorun ve krizlere tek bir emperyalist cepheden ortak çözüm arama ve hatta duruma göre askeri ittifak yapmayı olanaklı kılan yüksek bir düzeye ulaştığının en somut belgesi oldu. Baker, "SSCB'nin son kriz nedeniyle çok güvenilir bir ortak olduğunun ortaya çıktığını" söyledi.

ABD-RSE burada üstü kapalı olarak bir savaş mutabakatı da yaptıkları halde, burjuva yorumcuların çoğu Helsinki zirvesinin Ortadoğu'da barış olanağını artırıp savaş olasılığını azalttığını ileri sürdüler. Bu, hiç gerçekliği olmayan yanlış bir görüş, savaş karşıtı yığınları yatıştırmak isteyen yanıltıcı bir mesajdır. Ortak açıklamada "barışçıllık" adına en fazlası, Irak'ı kayıtsız şartsız geri çekilmeye zorlayacak bütün baskı araçlarının daha ısrarlı ve etkin biçimde kullanılması gereğine dikkat çekilmiştir ki, bu da ABD'nin sonunda işi savaşa dökecek olan tavizsiz sertlik politikasının ruhuna uygun bir önermedir. Askeri güç yığınağı ve diğer savaş hazırlıklarının tamamlanması, bu arada elverişsiz olan yaz mevsiminin geçmesi ve Irak'ın bir sıcak savaş öncesi azami ölçüde zayıf düşmesi için, bir iki ay daha ambargo ve ablukayı bütün gücüyle sürdürüp erken bir çatışmadan kaçınmayı ABD stratejisi zaten

benimsemiş olup, Helsinki Zirvesi'nin savaş seçeneği ve olasılığını zayıflatması söz konusu değildir. Aksine ABD'nin çok da gecikmeden işi savaşa dökme perspektifine güç ve cesaret vermiştir.

Zirve sonrası ortak açıklamalarında iki emperyalist lider, Irak'ın kayıtsız şartsız Kuveyt'ten çekilmesini, rehineleri serbest bırakmasını, Kuveyt'te eski yönetimin iş başına dönmesini, BM Güvenlik Konseyi kararlarının tam olarak uygulanmasını istemiş, bu kararların yeterli olmaması halinde yeni kararlar da alınabileceğini belirtmişlerdir. Açıkça askeri kuvvet kullanma kararının da alınabileceği belirtilmemiş olmasına rağmen, bunun tersi de dile getirilmemiştir. Bush bunun "askeri operasyon seçeneğini imkân dahiline soktuğunu" söylerken, Gorbaçov "önceliğin siyasi çözüme verilmesi gerektiğini" söylemekle yetinmiştir.Bu da Bush'un söylediğinin başka türlü ifade edilmesidir aslında. Sonuç: ABD bir süre daha baskıya devam etmek kaydıyla, Irak'a savaş açma konusunda RSE'nin rızasını almıştır. Emperyalist savaş cephesine RSE askeri birliklerinin de katılıp katılmaması pek önemli değil. Sonunda bunu da yapabilir. Ama bu olmasa bile, başından beri verdiği siyasi destek ve nihayet çok anlaşılır biçimde savaş yolunda yakmış olduğu yeşil ışık, emperyalist cephenin baskı gücü ve militarist çözümlerine hayati bir katkı olacaktır.

Görüşmenin gizli kapaklı noktaları da bir yana, açık ifadelerden anlaşılan, RSE'nin, zamanı geldiğinde askeri bir harekâta hayır demeyeceğidir. Gorbaçov ve yardımcıları son haftalar içinde Irak'a karşı ABD yetkilileri gibi tehditkâr demeçler vermekten çekinmemişlerdir. Helsinki'de ise Gorbaçov "Irak'ın Kuveyt'ten çekilmemesi halinde doğacak sonucun Irak için felaket olacağını" söylemiştir. Bu da savaştan başka bir şeyin ifadesi değildir. Askeri seçeneğe dolaylı vurgudur.

Helsinki ortak bildirisi, BM çerçevesinde yeni önlemler alınabileceğini belirtirken neyi öngörmüş olabilir? Şu ana kadar alınan önlemlerden sonra, BM bayrağı altında bir "uluslararası güç"le Irak'a karşı ortak askeri harekât yapılması kalmıştır geriye. Belki bundan önce bir iki baskı önlemi daha alınabilir. Ama yeni önlem olarak akla gelen en esaslı şey, artık budur. Zaten ABD, bir çok NATO müttefikini, bölgedeki uşaklarını ve Suriye gibi dün kadar düşman saydığı bazılarını da katarak kendi liderliğinde bir "çokuluslu güç" oluşturuyor. Buna bir de Kore'de olduğu gibi BM kılıfını geçirdi mi, iş tamam.

Ortak bildiride, bunalım bitince ABD güçlerinin Körfez'den çekileceği açıklanmış. Bu muğlak bir ifadedir. ABD'nin bölgede uzun yıllar askeri gücüyle kalmaya niyeti var. Bunu da bir gerekçesini bulur. Bunalım Irak-Kuveyt olayından ibaret değil. Emperyalizm var oldukça, geniş anlamda bunalımın bitmeyeceği de yoktur. Dar anlamda, bugünkü gibi şiddetli bir kriz olarak alsak bile, biri biter biri başlar. ABD'nin vurduğu her kılıç darbesi kendisini de yaralayacak, yeni yeni ve daha büyük sorunlarla karşılaşacaktır. Yeni sorun ve gerekçeler bir yana, şu andaki Körfez sorununu da askeri bir harekâta rağmen istediği gibi çözemeyebilir. Yığmakta olduğu büyük güce rağmen Irak'ı kısa sürede yenilgiye uğratması kolay değil. Açacağı savaşta yeni bir Vietnam batağına saplanıp uzun yıllar çıkamaması dahi gözardı edilemeyecek bir olasılıktır. Sonuç olarak bu gibi muğlak sözler somut hiç bir şey ifade etmez.

Özetlemek gerekirse, Malta'yla başlayıp Washington'la gelişen ABD-RSE işbirliği Helsinki'yle doruğa ulaşmış. iki devletin ilişkisi ABD'nin Batılı müttefikleriyle ilişkileri kadar uyumlu duruma gelmiş,Ortadoğu krizinde insiyatifini daha da genişletmiş olan ABD kendi stratejisini ana hatlarıyla RSE'ne de kabul ettirmiş ve Irak'a karşı ortak bir kararlılık sergilemeyi başarmıştır. Böyle bir zirvenin açıkça askeri harekâttan söz etmemesi bölgede daha barışçıl bir hava estirmez. Tersine, askeri seçeneği dışlamayan böyle yüksek bir mutabakat, savaş bulutlarını daha da yoğunlaştırır. Nitekim sonraki günlerde görülen budur.

Ortadoğu, Fiilen NATO'nun "Sorumluluk Alanı" Yapıldı

Helsinki zirvesinden hemen sonra, ABD Dışişleri Bakanı, NATO üyelerinin bölgeye daha çok askeri güç ve özellikle muharip kara gücü göndermelerini istedi. Brüksel'de yapılan NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı'nda Helsinki'nin havasını da yansıtmak istercesine, Irak'la aralarında "kısmi çözüm olamayacağını" söyleyerek, NATO ülkelerinin artık çok daha somut hal alan savaş durumuna hazırlanmaları çağrısını yaptı.

Gazetelerin yazdığına göre Brüksel toplantısında ittifakın "sorumluluk alanı dışına çıkma" konusu gündeme alınmamış. Alınmasına ne gerek var? Fiilen bu iş yapılmıyor mu? Şu anda Ortadoğu, hem ABD'nin hem de NATO'nun "sorumluluk alanı" durumuna sokulmuş değil mi? Tamamen öyle. ABD kendi yığınağını artırarak sürdürürken müttefiklerinin de daha fazla güç sevketmelerini istiyor. NATO'nun "kendi anayasasını ihlal etmeksizin (daha nasıl ihlal edilir?) bölgede

daha etkin rol oynaması" gerektiğini vurguluyor. Akdeniz'de hazır bulunan Çağrı Kuvveti'nin Doğu Akdeniz'e kaydırılmasını, Türkiye'nin uydu, Awacks gibi teknik-istihbarı olanaklardan daha çok yararlandırılmasını (daha doğrusu kendisinin Türkiye topraklarından yararlanma olanağının artırılmasını) istiyor.

NATO'nun "savunma bölgesi"ni Kuzey Amerika ve Avrupa ile sınırlayan 1949 tarihli Washington Antlaşması bir süredir ABD ve İngiltere tarafından değiştirilmek isteniyordu. Bu konuda ittifak üyeleri henüz ikna edilmemişken meydana gelen Körfez olayı ABD'ye "NATO sorumluluk alanı"nı fiilen genişletme olanağını verdi. Resmen bahsi edilmeden, ismi konmadan gerçekleştirilen bu durumun, günden güne hem bütün ittifak üyelerine benimsetilmesi,hem de tüm dünya devletlerine kanıksatılması sözkonusudur.

Krizin başından beri ABD ile ayrılmaz bir ikili oluşturan İngiltere, Brüksel toplantısında Baker'in yaptığı son çağrıya da hemen olumlu yanıt verip önemli bir kara gücü sevketme hazırlığına girmiş, onu yine ABD'nin Avrupalı müttefikleri içinde gösterdiği uyumlu ikinci sırada yer alan Fransa izlemiştir. Kısa zamanda bölgeye muharip kara gücü gönderen NATO üyelerinin sayısında, çeşitli türden gemi gönderenler gibi bir artış olacağı görülmektedir. Almanya, İtalya başta olmak üzere bazıları, savaş düzenine katılmaya başlangıçta pek istekli görünmemiş olsalar da, son hazırlık aşamasında daha çok katkı sağlayacak, böylece kendi söz haklarını sürdürmek isteyeceklerdir.

T.C.nin Giderek Somutlaşan Görevi; Irak'a Karşı İkinci Savaş Cephesini Açmak!

ABD, NATO üyesi müttefiklerinin bölgeye daha çok askeri güç göndermelerini isterken, halen sadece kendisi ile Türkiye'nin bölgede "muharip kara birliği" bulundurduğunu söylemiştir. Bu ifadeden anlaşılacağı üzere, ABD, T.C.nin S.Arabistan'a asker göndermesinden ziyade, savaş halinde Irak'a kuzeyden (kendi sınırlarından) saldırmasını istemekte ve onu asıl olarak böyle bir hizmete hazırlamaktadır.

Dışişleri Bakanı Bozer, Amerikalı meslekdaşı ve patronu Baker'in "bölgedeki Türk muharip birlikleri" sözüyle Türkiye'nin Irak sınırına yaptığı yığınağı ifade ettiğini, Türkiye'den kara birliği göndermesinin istenmediğini belirtmiştir. Şu halde T.C.nin S. Arabistan'a asker göndermekten daha ağır bir yükümlülük üstlenmek üzere olduğu açıktır. Muharip (yani savaşçı) birliklerini sembolik bir sayıyla başka ülkelere göndermesi yerine, bütün ağırlığıyla Kürdistan bölgesine yığması ve buradan savaşa sokması, onun yapacağı en büyük hizmet olacaktır.

ABD'nin isteği doğrultusunda Türk ordusunun Körfez'e bir kaç savaş gemisi, S.Arabistan'a bir kaç bin asker göndermesi de gündemdedir. M.Ali Birand S.Arabistan izlenimleri arasında, Türk ve Suudi yetkililerin 5 bin kişilik bir askeri kontenjan üzerine anlaştıklarına dair söylentileri aktarıyor.Aynı günlerde Özal'ın yabancı basın ve TV kuruluşlarına verdiği demeçler dikkat çekiyor. Bunlardan birinde Özal "Gerekirse Körfez'e asker ve savaş gemileri göndermekte tereddüt etmem" diyerek, hem hükümetin meclisten aldığı yetkinin aslen kendisinde olduğunu, hem de bunun kullanılmasının her an için gündemde bulunduğunu açık ediyor.

Amerikan Senatosu'nda konuşan bir senatör "Türkiye bu tehlikeli günlerde muhtaç olduğumuz karakter ve liderliği göstermektedir" dedikten sonra eklemiş: "Türk ordusu savaşmaktan korkmuyor"!.. Bu gibi sözler, ortada kesin bir taahhüt bulunmasa bile ciddi güvencelere sahip olunduğunun işaretidir. Zaten Türk ordusunun Irak'la kuzey cephesinden savaştırılması, onceden yapılacak bir anlaşmaya da bağlı değildir. Amerikan üsleri kullanıma açık oldukça, bu bir oldu bittiye getirilerek çok kolay sağlanabilir.

Geçen sayımızda genişçe işlemiştik. Üslerin kullanımı izne tabi olmayıp başından beri ABD'nin yetki ve insiyatifindedir. Körfez krizi çıktığından bu yana savaş hazırlıkları serbestçe nasıl yürütülüyorsa, savaş başlatıldığında da aynı şekilde kullanılacak ve ihtiyaç ölçüsünde yararlanılacaktır. S.Arabistandaki Amerikan üsleri Irak ve Kuveyt'e daha yakınmış, İncirlik'e belki de hiç iş düşmezmiş.Bunlar boş laftır. Halkımızı yatıştırmak için söyleniyor. Savaşı başlattığında ABD tek bir cepheyle yetinmeyecek,dört bir yandan saldırı düzenlemek isteyecektir. En gelişkin savaş uçakları İncirlik'e boşuna inip kalkmıyor. Dahası Kürdistan'da Çevik Kuvvet için genişletilip modernize edilmiş askeri havaalanları var. Pirinçlik gibi bölgenin en önemli gözetleme üssü var. Bunların hepsi, tam da bugünler için kurulmuştur. Bu üslerin varlığına itirazı olmayan, kullanılmalarıyla ilgili anlaşmaların feshini gündeme getirmeyen, tam tersine bunların da dahil olduğu SEİA (Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması)'nın süresi dolmak üzereyken yaşanan kriz ve savaş olasılığı nedeniyle bir yıl müzakeresiz uzatılmasına göz yuman burjuva kliklerin sözde savaş aleytarlığı hiç bir inandırıcılığa sahip olamaz.

Üsler nedeniyle savaşın içine çekilme durumu bir yana, faşist Türk devleti, Pentagon'un isteği doğrultusunda bugünden belirli bir savaş düzenine de girmiş bulunuyor. Ağustos ortalarından beri Irak'ın kendi sınırına askeri yığınak yaptığına dair CIA kaynaklı asılsız haberler yayılarak "savunma önlemi" görüntüsü içinde bu tarafın sınır bölgesine mekanize birlikler, yeni uçak filoları ve hava komandoları sevkediliyor. Genelkurmay Başkanı ile kuvvet komutanları bölgeye gidip savaş hazırlıklarını denetliyor. Kürdistan bölgesinde planlı olmayan tatbikatlar yapılıyor. Savunma Bakanlığı Maliye'den 1 trilyon liralık ek ödenek istiyor. Gazeteler açık açık "Savaş Bütçesi" diye manşet atıyor. Gizli bir seferberlik her alanda sürdürülüyor. Yetkili-yetkisiz hakim sınıf sözcüleri Irak aleyhine tahrik edici açıklamalar yapmaktan çekinmiyor. Başkan bozuntusu Özal, Saddam'ı kastederek "Hesabını biz sormazsak Allah sorar" türünden histerik laflar ediyor. Bütün bunlar ve daha başka bir çok ayrıntı, faşist Özal yönetiminin Amerikan savaş bayrağını omuzlamış olduğunu gösteriyor.

Gene de, şu ana kadar bir ölçüde temkinli ve üstü örtülü sürdürülen savaş hazırlığının daha açık bir seferberliğe dönüştürülmesi ve Irak'a karşı S.Arabistan'da olduğu gibi belirgin bir cephe oluşturulması için ABD'nin Özal yönetimini daha cüretli adımlara zorladığı anlaşılıyor. Milliyet'in "Türkiye'ye İkinci Cephe Baskısı" manşetiyle verdiği haberde, Washington'un S.Arabistan gibi Türkiye ve Suriye sınırlarından da Irak'a karşı savaş cepheleri açmak istediği, ikinci büyük cepheyi oluşturması yolunda Ankara'ya baskı yaptığı, bu işi Özal'ın 25 Eylül'deki ABD ziyareti öncesinde halletmeyi arzu ettiği, şayet olmazsa bu ziyaret sırasında gündemin bütün ağırlığını buna vereceği aktarılmış.

Eğer ABD, Türk devletinin, Irak sınırına askeri yığınağı sessizce sürdürmesinden öteye, burada bir cephe açtığını ilan etmesini istiyorsa, S.Arabistan gibi ülkemize de kendi Çevik Kuvvet birliklerini sevketme niyetinde demektir. Daha kapsamlı olarak, Türk ordusunun Irak sınırına çok büyük güç kaydırmasını ve Amerikan birlikleri dışında yine özellikle Batı'dan gelebilecek muharip birliklerle burada S.Arabistan'dakine benzer -fakat NATO ağırlıklı- bir "çokuluslu güç" oluşturulmasını tasarlıyor demektir. Yoksa Özal yönetimini "burada ikinci cepheyi açıyorum" şeklinde açık bir tavıra zorlamasının anlamı olmaz. Özal'ın dışarıya asker sevketme ve yabancı askerleri ülkeye kabul etme konusunda TBMM'den Hükümet adına aldığı peşin yetki, Washington tarafından dayatılmış olup böyle bir tasarıyla ilgilidir. Aynı şekilde Washington'un Körfez bölgesine muharip Türk birlikleri sevkini de istediği yolunda haberler var.

Bütün bu noktalarda çıkan haberler hem çok muğlak, hem de birbiriyle çelişkili. ABD, Türkiye'nin yalnız kendi sınırında savaşa hazırlanmasını mı istiyor, hem Körfez'e asker gönderip hem de burada yığınağı büyütmesini mi arzu ediyor, ikinci cephenin açılması neleri kapsıyor, Özal yönetiminin geri durup da Washington'un bir an önce adım atması için onu dürtüklediği konular nelerdir? Kısaca ABD'nin istekleri ne boyutta ve çelişki varsa hangi noktalardadır? Bunları tam olarak anlamaya olanak yok. Çünkü her şey muazzam bir giz perdesi altında yürütülmeye çalışılıyor. Basına sızdırılan veya basın tarafından yansıtılan bilgiler de bir çok çarpıtma ve abartı içeriyor. Bu durumda fazla ayrıntılı yorumlar yapmak sağlıklı olmaz. Ancak genel bir fikir olarak, ABD'nin özellikle kara savaşında üstünlük sağlayabilmek için Irak'ın bütün sınırlarında büyük güçlerle yeni cepheler açıp onun güçlerini her tarafa dağıtmak istediği kanısına varmak gerekir. Bu doğrultuda en büyük rolü Türk devletine biçtiği de açıktır.

Irak güçlerini kuzeyden zorlama konusunda ABD'nin Irak Kürtlerini kullanma gibi tali bir seçeneği de var. Özal yönetiminin daha aktif rol üstlenmekte tereddüt geçirdiği ve ikinci cepheyi açma noktasında ayak diredigi doğru olsa bile, ABD sahip olduğu bu kozu öne sürerek ve biraz da ekonomik-siyasi taleplerine olumlu yanıt vererek onu ikna edebilecektir. Yani "Sen bu cephede kendi savaş yükümlülüğünü tam olarak yerine getirmezsen, ben de esas görevi Barzani-Talabani güçlerine verip savaş sonunda onlara bir Kürt devleti kurma olanağını tanırım. Ama esas görevi istediğim şekilde sen üstlenirsen, yanında onları da savaştırsam bile, bugünkü özerklik statülerinden öteye bir şey vermem, hatta şartlar izin verirse onları da elbirliğiyle bertaraf edip senin Musul-Kerkük'ü almana yardımcı olurum. Bu olmazsa bile tatminkâr bir ekonomik yardım ve çeşitli politik konularda destek sağlarım" şeklinde özetlenebilecek bir tutum... Başından beri böyle bir pazarlık var zaten. Devletin bazı akıl hocaları "eğer bir savaş yükümlülüğü altına somut olarak gireceksek kendimizi pahalıya satalım, bazı şartlar ileri sürüp bunları garanti etmeden adım atmayalım" diyorlar.Buradan Özal'ın Washington ziyaretinde biraz daha sıkı pazarlık yapacağı anlaşılıyor.Büyük olasılık da,ABD'nin bu hafta uçaklarını "fazla ucuz satışa gelmedikleri" noktasında teskin edecek bazı yeni vaadler ve kiralık katillere verilen türden kısmi ön ödemelerle daha cüretli adımlar atmaya,özellikle de ikinci cepheyi tam anlamıyla açmaya ikna etmesidir.

Ortadoğu'da Yeni Dengelerle Birlikte Kurulmak İstenen Güvenlik Örgütü ve TC.

Emperyalist güçler daha şimdiden kriz sonrası için çeşitli tasarımlar yapıyor, Ortadoğu'daki çıkarlarının güvenliği açısından uzun vadeli önlemler üzerine kafa yoruyor ve yerel uşaklarından oluşacak bir bölge jandarmalığı fikrini yeniden işliyorlar.

Hatırlanacağı üzere bu fikir ABD tarafından daha önceleri de işlenmekteydi. İran ve Afganistan'ı kaybetmesi ardından 12 Eylül faşist cuntasıyla Türkiye'yi berkiten ABD, hem güvenilir uşak hem de önemli güç olarak gördüğü İsrail,Mısır, S.Arabistan ve Türkiye'nin temel direklerini oluşturacağı, bunların yanında Fas, Ürdün,Kuveyt ve diğer Körfez emirliklerinin önemli yer tutacağı geniş bir emniyet sistemi düşünüyordu.Bunu bir antlaşma ve ittifak yoluyla örgüt olarak vucuda getirememiş olmakla birlikte,özellikle temel direk durumundakilere tek tek jandarmalık görev ve yükümlülükleri verip aralarındaki koordinasyonu da CIA kanalından sağlayarak önemli ölçüde maddi güce dönüştürmüş olduğu da bir gerçekti.Resmiyet kazandırmasının önündeki başlıca engel,İsrail ile diğerlerinin,Filistin sorunu ve Arap dünyasındaki anti-siyonist duyarlılık nedeniyle açık bir ittifak yapmalarının mümkün olmamasıydı. İsrail'siz bir güvenlik örgütü ise, yumurtasız omlete benzeyecekti.

Daha eskilere gidilirse bölgede örgütlenmiş bir ittifak örneği de vardı. Irak-Türkiye-İran-Pakistandan oluşan Bağdat Paktı. Ve sonradan Irak'ın ayrılmasıyla diğer üçünün devam eden birliği olarak CENTO. Fakat, bu ittifak emperyalist çıkarların korunmasında pek etkili olamadığından bir süre sonra dağılmaya bırakılmış ve tarihe karışmıştır. Gerek bunda, gerekse daha sonraki gayrı-resmi oluşumlarda emperyalist Batı Bloku'nun bölgesel çıkarlarını koruma çabası söz konusudur.Önceleri sosyalist dünya kampının yeni devrimlerle genişlemesine, 60'lardan sonra ise sosyal-emperyalist bir blok oluşturan SSCB'nin dünya ölçüsünde hegamonya kavgası ve bölge üzerindeki yayılma çabası ile yine ulusal-demokratik devrim hareketlerinin gelişmesine karşı, İngiliz-Fransız ve giderek daha büyük ağırlıkla Amerikan odaklı Batı emperyalist hegamonyası hizmetinde fonksiyonları olmuştur.

Bugünkü durum ise hem dünyada, hem bölgede çok farklı.Sosyal-emperyalist Doğu Bloku'nun iflas sonucu çözülüp dağılması, lideri RSE'nin eski düşmanı ABD'yle tam bir işbirliği geliştirmek zorunda kalması, dış hatlardan geri çekilmeyi sürdürüp eski hegomonya alanlarını Batı'nın her türlü etkinliğine açması,D.Almanya gibi taliplisi olan bazılarını resmen satması,tüm eski uydularını tek bir emperyalist dünya sisteminin eklentisi olmaya zorlaması,çeşitli nedenlerle bu liberal değişikliğe ayak direyenleri Batılı dostlarıyla bir olup saf dışı etmeye çalışması, dünya ölçüsünde yaşanan bu durumun Ortadoğu'daki eski dengeleri de sarsması, nihayet Körfez kriziyle birlikte bu sarsıntının bir depreme dönüşmesi.farklı açılardan Irak'a düşmanlıkları temelinde bazı Amerikan karşıtlarının bile ABD şemsiyesi altındaki geniş emperyalist cephe içinde saf tutmaları, ABD-RSE işbirliğinin burada çok somut bir ortaklığa dönüşüp savaş dahil her yoldan krizin çözümü ve kriz sonrası bölgenin yeniden yapılandırılmasında genel bir mutabakata kadar vardırılması, Ortadoğu'da bir güvenlik örgütu oluşturma düşüncelerinin özünü değil ama, eskiye göre biçim, kapsam ve hedeflerini büyük ölçüde değiştirmiştir.

> **Artık Ortadoğu'da oluşturulmaya çalışılacak bir bölgesel ittifak, ABD RSE çekişmesinin aracı olmayacak, fakat olabilirse bunların ortak girişimiyle emperyalist sistemin bölgedeki genel güvenliğinin aracı olacaktır. Söylemeye gerek yok, şimdiki büyük etkinliğini korudukça bu türden olası bir organizasyonun şefliğini de gene ABD yapacak.**

Artık Ortadoğu'da oluşturulmaya çalışılacak bir bölgesel ittifak, ABD-RSE çekişmesinin aracı olmayacak, fakat olabilirse bunların ortak girişimiyle emperyalist sistemin bölgedeki genel güvenliğinin aracı olacaktır. Söylemeye gerek yok, şimdiki büyük etkinliğini korudukça bu türden olası bir organizasyonun şefliğini de gene ABD yapacak. Emperyalistler arası rekabet yeni saflaşmalarla şiddetlendiğinde yine farklı grupların üstünlük savaşında yer tutabilecek veya bölünüp dağılacak olsa da, böyle bir örgütlenme esas olarak bolge halklarının ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerini ve ikinci olarak da bugünkü Irak örneğine benzer şekilde denetim dışı yayılmaya kalkabilecek devletlerin statükoyu bozan hareketlerini önlemeye çalışacaktır. Bir gazete şöyle yazıyor: *"ABD ve Sovyetler Birliği, 'yerel emperyalist güçlerin' doğmasına, doğsalar da yaşamalarına izin vermeyeceklerdir"*. Evet, büyük haydutların, ni-

zamlarını bozacak küçük haydutlara tahammülleri yok. "Barış ve istikrar" dedikleri emperyalist sömürü ve soygun sisteminin güvenlik içinde işlemesi için Ortadoğu bölgesini elbirliğiyle yeniden yapılandırma niyetindedirler. Ancak bunun nasıl olacağını şu anda kendileri de kestiremiyor. Devletler arası ilişkiler yaşanan kriz nedeniyle günlük değişkenlikler gösterecek ölçüde dalgalanmaya başlamış, ayrıca halkların ruhunda kopan fırtınalar bölgedeki yeni dengelerin oluşumunu etkileyecek büyük bir potansiyel durumuna gelmiştir.Şu anda emperyalistler kartlarını kime nasıl oynarlarsa oynasınlar, önümüzdeki yıllarda çok şey değişecek. Embriyonik bir fikir olarak ortaya atılan bölgenin güvenlik örgütlenmesinin ne türden bir şey olabileceği, hangi bölgesel güçleri kapsayacağı,nasıl işleyeceği vb. hakkında, ancak bu çalkantının bir ölçüde durulmasından sonra somut bir şeyler söyleyebilirler. Bütün bunlar emperyalistlerin sorunu. Kriz de onların krizidir. Ama elbet onların düşünüp tasarladıkları her şey halkların yaşamını, geleceğini, kaderini ilgilendirdiğinden büyük bir dikkatle izleyip tavır takınmamız gerekir.

ABD ve İngiltere, Ortadoğu'yu fiilen "NATO sorumluluk alanı" haline getirmiş olup bunu ilerisi için resmileştirmek de istiyorlar. Ancak, son gelişmeler ışığında güç kazanan olasılık, Ortadoğu'daki emperyalist çıkarları NATO'nun korumasından ziyade Ortadoğu'ya bölgesel bir NATO kurulmasıdır. Henüz dünyadaki yeni güç dengeleri de oluşum halindedir. Bu süreçte Varşova'nın tümden kaybolacağı kesindir. NATO'nun daha ne kadar ve hangi değişikliklerle varlığını sürdüreceği ise belli değil. Belki de Gorbaçov'un önerdiği AGİK türünden bir şey onun yerini alıp, içinde eski Varşova'lılara da yer verir. Ortadoğu'ya emperyalizm ayrı bir güvenlik ağı örecek olduğunda, bunun ilmiklerini somut olarak kriz sonrası güçlerin durumu belirleyecek olsa da,bugünden şu söylenebilir ki,bölgesel güçlerden salt klasik Amerikancı devletler değil, ABD ve Batı'ya yeni açılım gösteren ve aynı zamanda RSE'yle yakın ilişkilerini sürdürenler de yer alacaktır.

Bunun en tipik örneği Suriye. Bilindiği gibi bu devlet, Irak'la özel çıkar çatışmasından dolayı krizin başından itibaren emperyalist cephenin tavrına aktif şekilde katıldı.Zaten bir süredir ABD'nin baskıları ve RSE'nin de teşvikiyle Batı'ya açılma eğilimi oluşmuştu. Körfez olayı hızlı adımlar atması için iyi bir vesile oldu.Kendisini öteden beri "terörist devlet" diye tanımlayan ABD'nin S.Arabistan'da açtığı savaş cephesine asker gönderdi. Hava sahasını NATO'ya açtı.CIA'yla ilişkiye geçti. Kısa süre içinde 150 tankla birlikte 15 bin asker daha gönderme kararı aldı. Bütün bunlardan sonra ABD Dışişleri Bakanı'nı Şam'da ağırladı. Baker, Esat'a bölgenin yeni düzeninde eski düşmanlarıyla dostluk ve işbirliği önerdi. "Körfez'deki istikrar için kurulacak yeni yapının,bölge ülkeleri tarafından yönetilmesi gerektiğini" söyledi. Nihayet Türkiye ve Mısır gibi Suriye'nin zararlarının da "telafi ediceğini" kaydetti.Görülen sonuç ABD-Suriye ilişkilerinin hızla iyileşmeye başladığıdır. Öte yandan ABD-İngiltere ve diğer Batılı ülkeler İran'la da diplomatik ilişki kurma hazırlığındalar.Ayetullah Hamaney'in Amerikan askerlerine karşı "Cihad" çağrısına rağmen,İran yönetiminin genel tutumu yumuşama halindedir.Rafsancani kliği işbirliğine oldukça açık. Irak'ın büyük ödünlerle barış yapması dahi bu durumu fazla değiştirmiyor.Ama bazı politik manevralar oluyor.Kısa süre içinde İran'ın da Suriye gibi safını netleştirmesi mümkündür.

ABD'nin bunlarla ilişkilerini giderek yoluna sokması gibi,RSE de S.Arabistan ve İsrail'le diplomatik ilişki kuruyor. ABD'yi dünyanın tek süper gücü ve bölgenin de asıl hakimi olarak tanıyıp her şeyi onun insiyatifine terkederek pasif bir ortak şeklinde onunla işbirliği yaptıktan sonra,bölgedeki uşaklarıyla ilişkilerini düzeltmemesinin bir anlamı kalmıyordu zaten.İsrail'le büyükelçilik düzeyinde diplomatik ilişkiyi Körfez krizinden de önce kurmaya hazırlanmış,bazı girişimler yapmıştı.Şimdi bu süreci hızlandırmasının daha önemli bir nedeni de var. Kapsamlı bir müdahaleyle ABD'nin bölgeyi yeniden yapılandırma hareketinde onu yalnız bırakmamak,tıpkı "yeni dünyayı birlikte kurma" esprisinde olduğu gibi "bölgenin yeni düzenini oluşturma" konusunda da onun ağırlık ve etkinliğini kabul etmiş olarak hareket tarzına uyum göstermek, Körfez krizinin ve eskiden beri yaşanan çeşitli sorunların emperyalist çözümünde onunla işbirliği yaparak yarı buçuk söz sahipliğini sürdürmek.

ABD ve diğer emperyalistler, Irak'ın Kuveyt işgalini her tür yaptırımdan öteye savaş nedeni sayarken İsrail'in Filistin işgalini halen en ufak bir yaptırıma bile konu etmemelerini Arap halklarına izah edememenin sıkıntısı içinde, daha da önemlisi büyüyen tepkilerin bölgedeki varlıklarına karşı savaşa dönüşmesinin endişe ve telaşındadırlar. Irak'la yapacakları bir savaşta ve bu savaşın sonrasında, şimdiden için için kaynayan Arap halklarının küçük volkanlar gibi şurda burda patlayacakları, Filistin ulusal kurtuluş hareketinin diploması düşkünü uzlaşmacı merkezi önderliğine rağmen silahlı mücadeleye döküleceği, Kürt ulusal hareketinin Irak'ta satın alınsa bile Türkiye ve İran kesiminde şiddetleneceği, emperyalist strateji uzmanlarının gözardı edemeye-

cekleri türden ciddi olasılıklardır. İşte bu nedenle daha şimdiden bölge halklarını teskin edici önlemlere de ihtiyaç duyuyorlar. Bu çerçevede, örneğin kriz sonrası yeniden yapılanma sırasında Filistin sorununun "barışçıl çözümünü" sağlayacakları yolunda işaretler veriyorlar. Geçtiğimiz Haziran ayında FKÖ ile diyaloğunu koparmış olan ABD'nin, RSE ile birlikte yeni "barış" planları oluşturarak yeniden diyalog girişimlerinde bulunması bekleniyor. Her iki emperyalistin bugüne dek diplomatik bağları kopuk olan bölge devletleriyle kurdukları yeni ilişkiler de bu konuyla ilintilidir. Ama Filistin sorununa, hem İsrail'in hem de Filistinlilerin rıza göstereceği, emperyalist yeniden yapılanma stratejisine uygun nasıl bir "barışçıl çözüm" bulabilecekler, bütün mesele orda...

Sorunun bu yönü, emperyalist yeniden yapılandırma ve bölgesel güvenlik sisteminin oluşturulmasında İsrail'in yerinin ne olacağıyla sıkı sıkıya ilişkili. Göz önündeki veriler, ABD emperyalizminin İsrail gibi önemli bir askeri dayanağını fazla kenara itmek istemeyeceğini gösteriyor. İsrail, son durumda biraz rahatlamış,ama giderek büyüyecek bir telaşa da düşmüştür. ABD'nin kendisine en gelişkin füzeleri vermesine rağmen, S.Arabistan'a da 7 milyar dolarlık silah satacağını açıklaması onun tepkisine yol açmış; Savunma Bakanı Arens, Arap-İsrail güç dengesinde Arapların üstünlük sağlamasını kabul edemeyeceklerini söylemiştir. Amerikancı Arap rejimlerinin İsraille çatışma olasılığı söz konusu değilken İsrail'in böyle bir yaygara yapması, bölgede bugüne kadar Amerikan emniyet sisteminin en temel direği olan kendisinin biraz tali konuma düşürüleceği ve Filistin sorununda bazı tavizler vermeye mecbur edileceği endişesindendir. Bunu kabul etmesi kolay olmasa bile, eğer ABD kurmaya çalışacağı bir bölgesel güvenlik örgütünde kendisine de yer vermek istiyorsa, S.Arabistan-Mısır gibi gayrı-resmi planda zaten işbirliği yaptırdığı uşaklarından öte bugüne dek çatışmalı olduğu Suriye'yle de onu bir şekilde barıştırması gerekecek. Çünkü İsrail kadar Suriye'nin de yeni yapılanmanın temel direkleri arasında yeri olacaktır. Arap dünyasındaki geniş bir kamuoyunun, Filistin sorununda uzlaşma olsa bile, İsrail'le ittifakı içine sindirmesi zor olacağından, ABD, gayrı resmi planda İsrail'in yerini aşağı yukarı yine korumakla birlikte, onu resmen güvenlik örgütüne katmaktan imtina edebilir. Ama, bu durumda bile, kendi denetimindeki Araplarla İsrail arasındaki ilişkileri daha sıcak duruma getirmek isteyeceği açıktır.

Bütün bunların henüz tasarım halinde ve belli varsayımlara dayalı olduğunu belirttik. Yine böyle bir faraziye şeklinde ele alındığını belirterek ekleyelim ki, bölgenin yeniden yapılandırılması ve bir askeri-siyasi ittifakla emniyete alınması projesinde ABD emperyalizmi Türkiye'ye "liderlik" diye telafuz ettiği en büyük uşaklık rolünü verme niyetindedir. Başka bir deyişle, Arap dünyasını daha çok kazanabilmek için hafif kenara çekeceği İsrail'in yerine, Ortadoğu'ya bekçi başı olarak Türk devletini atamak istiyor. Bu konuda bazı gazetelerin *"Körfez Türkiye'ye Emanet"*, *"Ortadoğu'nun Lideri Oluyoruz"* türünden manşetler atmaları dikkat çekicidir. Hali hazırda somut bir şey olmasa da, Amerikan senaryosunun taslak öngörüleri içinde, uşaklar arası liderlik için T.C.nin tercih edildiği anlaşılıyor. Özellikle İsrailsiz kurulacak bir güvenlik örgütünde, Arap olmayan, İsrail'le ilişkileri iyi olan, aynı zamanda NATO üyesi ve ABD'nin has uşağı olan T.C.nin büyük bir güvence oluşturacağı, herhangi bir şekilde örgütün İsrail'e karşı kullanılmasına imkân vermeyeceği, ayrıca Mısır-S.Arabistan vb.nden oldukça büyük askeri gücü ve NATO deneyimiyle örgütün etkin şekilde işlemesine en ciddi katkıyı sağlayacağı üzerinde duruluyor.

bölgenin yeniden yapılandırılması ve bir askeri-siyasi ittifakla emniyete alınması projesinde ABD emperyalizmi Türkiye'ye "liderlik" diye telafuz ettiği en büyük uşaklık rolünü verme niyetindedir. Başka bir deyişle, Arap dünyasını daha çok kazanabilmek için hafif kenara çekeceği İsrail'in yerine, Ortadoğu'ya bekçi başı olarak Türk devletini atamak istiyor.

ABD Dışişleri Bakanını'nın, Körfez başta olmak üzere bölgenin güvenliği için bir ittifak örgütlenmesinden söz etmesi üzerine görüşü sorulan Türk Dışişleri Bakanı Bozer, *"Hemen reddedilecek bir fikir değil"* demiş.Bu da Özal yönetiminin böyle bir örgütlenmede yer almaya niyetli olduğunu gösteriyor. ABD-nin bu girişiminde RSE'nin de onayını alması ve geleneksel Amerikancı rejimler dışında Suriye-İran gibi yeni yeni kazanmakta olduğu güçlere de yer vermeyi düşünmesi,Türk devlet kurmaylarının böyle bir organizasyona katılma ve hatta baş jandarma olarak görev alma konusunda eskiye göre daha endişesiz hareket etmelerine olanak sağlıyor.

ABD'nin açmaya hazırlandığı savaşta yer tutmaktan emperyalist bölgesel güvenlik sisteminin oluşturulmasına kadar aktif rol oynamaya kararlı faşist Özal yönetimi ve "milli mutabakat"çı düzen partilerinin iç politik hareketleri nelere işaret ediyor? Ge-

çen sayımızda işlediğimiz Savaş Hali faşizmine geçiş hazırlıklarının son durumu ve dikkate değer olguları üzerinde duralım.

Ülkede Savaş Ekonomisi ve Savaş Hali Faşizmine Geçiş Politikası Bugün Daha Açık

Türkiye'nin olası bir savaşa sokulması, Türk ordusunun Körfez'deki Amerikan komutanlığı emrinde Irak'ın kuzey cephesinden emperyalistlere savaş hizmeti vermesi için Washington'dan Ankara'ya yoğun temasler, pazarlıklar, hazırlıklar sürdürülüyor. Buna koşut olarak ülkede her şey savaşa göre düzenleniyor. Ekonomide ve siyasette "savaş halı düzeni"ni hakim sınıflar, hem savaş durumunda cephe gerisini sağlam tutmak, hem de geçen on yıl başlarındaki gibi depreşmiş ekonomik-siyasi krizi daha militarist bir yoldan savuşturmak için geliştirme çabasındalar.

12 Eylül'ün sivil uzantısı, başkan bozuntusu faşist Özal liderliğindeki ANAP Hükümeti, geçmiş on yılların bütün hükümetlerinden daha gayretkeş bir Amerikan uşaklığı içinde, "fırsat budur" diyerek, genelde hakim sınıfların, özelde kendi kliğinin aşağılık çıkarları için sınır perva tanımadan halka yükleniyor.Bu son yüklenişi, bir süre önce muhalefetteki düzen partilerinin açık mutabakatıyla çıkarttığı SS Kararnameleri vb. önlemlerin çok ötesinde, hatta 12 Eylül'den de katı bir askeri faşist düzenek kurmaya yönelmiştir.

Askeri faşist bir diktatörlük, yalnız ordunun darbe yapmasıyla değil, başka şekillerde de oluşur. Örneğin M.Kemal ve İ.İnönü döneminin faşist diktatörlüğü büyük ölçüde askeri karakter taşımış, ülke yönetiminde ordunun belirgin bir ağırlığı olmuştur. Bütün cumhuriyet tarihinin sivil hükümet dönemlerinde sıkıyönetim uygulamaları eksik olmamış ve çoğu zaman yarı-askeri faşizm koşulları hüküm sürmüştür. 12 Eylül askeri faşist cunta yönetiminin sivil uzantısı Özal hükümeti de, 82 Anayasası'nın güçlendirmiş olduğu MGK ve benzeri kurumlarla ordunun ağır etkinliği altında ülkeyi yönetmiş, Kürdistan kesiminde Özel Savaş düzeni ile daha belirgin olan örtülü bir askeri faşizm uygulamaya devam etmiştir.

Şimdi yönelmiş olduğu düzenek ise, isterse hükümette tek bir asker bulunmasın, kurulduğu taktirde çok açık bir askeri faşist diktatörlük olacaktır.Savaş Hali,Seferberlik ve Sıkıyönetim ilanıyla birlikte Özal başkanlığında ordu her şeyi eline almış olacak. Ülke genelinde Savaş Hali yasaları, bölgelerde Sıkıyönetim Komutanlığı kararları bütün yasaların üstüne çıkarılıp hak-hukuk namına bir şey bırakılmayacak. Zaten yürürlükte tutulan 12 Eylül'ün Anayasa ve yasalarında demokratik haklar son derece kısıtlı, her tarafından yasaklarla çevrili durumdadır ama,gelişen halk hareketleri içinde yığınların bu yasakları günden güne iskartaya çıkartarak fiilen daha geniş hak kullandığı da biliniyor.İşte SS kararnamelerinin de yetmediği bu noktada, "tanrının bir lütfu" gibi görülen Ortadoğu krizi vesilesiyle, ülkemizin savaşa sokulması çabalarına koşut olarak savaş ekonomisi ve savaş hali faşizmi devreye sokuluyor.

Petrol fiyatlarındaki artış bahane edilerek ülkemizde yağdırılan zam sağanağı, dünya piyasalarındaki bu artışı iç piyasada ikiye üçe katlamış ve halkın en temel ihtiyaç maddeleri başta olmak üzere her şeyi kapsamına almıştır. Bir defada % 50, % 70, % 100 gibi oranlarla yapılan bu zamlar, Özal'ın alışılagelmiş zamcılığının daha ötesinde,savaş ekonomisinin aracı olarak devreye girmiş,emperyalizmin ağır şekilde bizim gibi ülkelere ödetmek istediği kriz faturasının her zamankinden insafsız ölçülerde halka yüklendiğinin çarpıcı bir göstergesi olmuştur. Dünya Bankası Başkanı'nın Türkiye'de yapılan son zamlar için "çok cesaretli ve övgüye değer bir uygulama" demesinden de, bu işin olağanüstü ölçülere vardırılmış olduğu, adı konmadan bir savaş ekonomisi uygulandığı kolayca anlaşılabilir.

Olay şudur; Emperyalist cephenin Irak'a uyguladığı katı ekonomik ambargoya büyük gayretkeşlik içinde harfiyen uymakla Türk devleti, daha şimdiden bir kaç milyar dolarlık gelir kaybına uğramış, petrol fiyatlarındaki artıştan dolayı ayrıca zarara girmiş, savaş ortamı ve bu savaşa aktif katılım hazırlıkları nedeniyle turizm gelirleri de olumsuz etkilenmiş, zaten bunalımda olan ülke ekonomisi bu koşullarda yeni döviz darboğazlarını içeren çok ciddi kriz sinyalleri vermeye başlamıştır. Emperyalist hükümetlerin bir miktar ucuz kredi, bir miktar hibe, bir ölçüde ticaret kolaylığı sağlama yanında Kuveyt emirine fedailik ücreti ödetmeleri, Türk ekonomisinin zararını ne ölçüde tazmin edecek, belli değil. Krizin sonunda belki yüklü bir savaş ganimetiyle Türk hakim sınıfları kârâ da geçer, ama şu anda sonu belirsiz bir kumar içindedirler. Geçen ay gazeteler nereden geldiği belli olmayan 3 milyar dolarlık bir kaynakla bütçede büyük bir rahatlama olduğunu yazdı. Bu doğruysa, kiralık katil ücretinin bir miktarı avans olarak önceden verilmiş, daha doğrusu Kuveyt Emirine ödettirilmiş demektir. Ama görüldüğü gibi, Özal yönetimi, dışardan ne kadar uşaklık bedeli alır-

sa alsın, ister ki fazlasıyla kârâ geçsin, savaş ortamını fırsat bilerek halka acımasızca yüklenme kararındadır.

Savaş durumu muazzam askeri harcamalar demektir. Savunma Bakanlığı daha şimdiden 1 trilyon liralık ek ödenek istemiştir. Ortadoğu krizi ve hele de sıcak bir savaş uzarsa, önümüzdeki yılların bütçesi çok büyük oranda askeri giderlere ayrılacak, bunun faturası da artan ölçüde halka çıkarılacaktır.Bunun için daha şimdiden zam yağmuruyla birlikte grev yasakları genel bir uygulamaya dönüştürülüyor. En ilgisiz işkollarında bile "milli güvenlik" gerekçesiyle grev ertelemelerine gidiliyor. Başta Özal olmak üzere her gün bir yetkili işçilere seslenip "ücret artışlarının tetminkâr olduğunu, daha fazlasına imkân bulunmadığını, iş barışını bozan kışkırtıcı unsurlara izin verilmemesi gerektiğini, kavgayla bir yere varılamayacağını,boyle bir dönemde birlik-beraberlik bozulursa sonucun çok kötü olacağını" vs. söylerek aba altından sopa gösteriyor, her kıpırdanmayı da faşist terörle önlemeye çalışıyorlar. Askeri faşizmin sinyalleriyle birlikte daha çok denetim altına alınan sarı-gerici-reformist sendikalar, işçilerin en mütevazı ekonomik taleplerle yaptıkları direnişlerde bile kendi görevlerini işbaşı için işçiyi ikna çabası olarak görüyor ve Zonguldak'ta olduğu gibi devlet güçleriyle elbirliği içinde direniş kırıyorlar.

Faşist terörü her yerde tırmandıran devlet güçleri, Savaş Hali düzeninin provaları içindeler. Kürdistan'da gerilla ve halka karşı yürütülen Özel Savaş, tüm dikkatlerin Körfez'e çevrildiği bölgesel kriz ortamında daha pervasız bir hal almış,toplu katliam ve toplu tutuklamalar son bir iki ay içinde en yüksek rakamlara ulaşmıştır. İstanbul'un gecekondu semtlerinde jandarma birliklerinin toplu ev aramaları,kahve baskınları, bir gecede yüzlerce kişinin gözaltına alındığı geniş operasyonlar, fiili bir sıkıyönetim uygulamasının canlı kanıtlarıdır. Yine de, önlenemeyen devrimci mücadele,gerilla savaşı ve kitle hareketleri karşısında, bir süre önce SS kararnamelerini eleştirmiş olan bazı burjuva "aydın"ları dahil gerici-şoven güçlerin, hükümeti "dışarıya asker göndermek için yetki alırken içerdeki yetkilerini kullanmamak ve terörü önlemede pasif kalmak"la suçladıkları görülüyor. Bu da muhalefetteki düzen partileri ve sözde Özal karşıtı gerici basın kuruluşlarının halka karşı daha aşırı uygulamaları desteklemeye ne kadar meyilli olduklarını gösteriyor. Onlar kendilerine dokunulduğu noktada feryat-figan eylemenin ötesinde faşizmin en kanlı uygulamalarını halkımıza reva görmektedirler.

Hızla sıcak bir savaşa doğru evrilen bölgesel kriz koşullarında savaş ekonomisi ve savaş hali faşizmini yerleştirme çabasındaki Özal yönetiminin,değişmez iç politika söylemi de "milli birlik-beraberlik" olmuştur. Bu hem muhalif düzen partileri, gerici basın, sendika ve sair meslek kuruluşlarına, hem de daha önemli olarak halka yönelik bir slogandır. Tehditle karışık bir çağrıdır. Hakim sınıf klikleri arasındaki belirgin bir mutabakatın,emperyalizm hizmetinde savaşa girme dahil izlenen politikalara geniş taban desteği sağlayacağını düşünen ANAP yönetimi, başta DYP ve SHP olmak üzere muhalefetteki düzen partileriyle daha çok birlik havası yansıtmaya büyük önem vermektedir. Bu amaçla, 40 yıl önce Kore'ye asker göndererek emperyalizme T.C. tarihindeki en unutulmaz uşaklığı yapmış olan Menderes'lerin "itibarını" iade etmekte, anıt mezar ve devlet töreniyle Kore günlerini yad edip 27 Mayıs'ı lanetlemekte,12 Eylül'ü bir kez daha aklayıp Evren'lere şükran duygularını sunmaktadır. Demirel'lerin,İnönü'lerin 12 Eylül'e övgü yapmamalarının anlaşılır nedenleri var, ama en azından hiç bir hesap sorulmaması konusunda mutabıktırlar. Menderes'lere devlet olarak "itibar" iadesinden ise, bu kliğin uzantısı olan DYP son derece memnun olurken, SHP de hiç olmazsa rahatsızlık duymamıştır. Böylece, Özal'ın Körfez krizi politikasına yüzeysel eleştirileri de geri plana düşürülüp "milli birlik-beraberlik" tablosu güçlendirilmiştir.

İşin gerçeği, bunlar Özal yönetiminin Amerikancı politikasının özüne karşı değildirler. Hele Menderes'in mirasını devralıp bugüne kadar savunmuş ve Amerikan uşaklığının ikinci ünlü siması olmuş bir Demirel, ağzıyla kuş tutsa Özal'dan farklı olduğunu ispatlayamaz. İnönü-Baykal ne derece ciddi "muhalif"lerdir? Onlar da, ülkemizin her an patlak verebilecek bir savaşa sokulmak istendiği, Özal'ın son pazarlıklar için Washington yolculuğuna hazırlandığı şu günlerde, her şeyi bir kenara bırakıp parti içi liderlik kavgası yürütmekle Özal yönetimine açık bir insiyatif tanımaktalar. O kadar ki, Özal dışa yönelik adımları istediği gibi atmaktan başka, bunların zavallı durumundan yararlanarak fiili başkanlığını da tam anlamıyla yerleştirme ve meşrulaştırma yolundadır. Esasen yürüttükleri eleştirilerin büyük bölümü Özal'ın giderek bir "milli şef" olmasına karşı.Ama görüldüğü gibi bu gidişi önlemekte de başarılı değiller. Bir anlamda buna bile yatmış durumdadırlar. Emperyalistlerin istemi doğrultusunda şekillenen devlet politikasını,dışa ve içe yönelik hazırlıkları fiilen önleme gibi bir çabaları ise hiç yoktur. Nihayet, Saddam'la bir görüşme yaptıktan sonra Özal'a diğerlerinden nispeten daha ciddi eleştiri yönelten Ecevit de emperyalizmin yörüngesindedir.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİLER, EMEKÇİLER, KÖYLÜLER, GENÇLER, KADINLAR, AYDINLAR, ASKERLER

emperyalist-gerici savaşa ve savaş hali faşizmine karşı isyan bayrağını yükseltelim

Faşist Türk devletinin, halkımıza etti̇ği zulümler yetmiyormuş gibi, yeni zulümler, yeni baskılar, yeni zamlarla karşımıza dikiliyor. Körfez krizini bahane ederek, ABD emperyalizminin çıkarları için halkımızı gerici bir savaşa sürüklemeye çalışıyor. Bu savaşta halkımızın hiç bir çıkarı yoktur. ABD'nin güdümünde Irak halkına yönelik bir savaş, halkımıza yıkım ve daha çok yoksulluk getirecektir. Irak halkı ile halkımızın hiç bir düşmanlığı yoktur. Bütün ezilenler kardeştir. Bütün ezilenlerin düşmanı emperyalistler ve Özal gibi emperyalist uşağı alçak piyonlardır. Bütün halkımız, bu gerci savaş olasılığına karşı birleşip, mücadeleye katılmalıdır.

TÜRK, KÜRT ve ÇEŞİTLİ AZINLIK MİLLİYETLERİNDEN İŞÇİLER:

Bu düzene ve devlete isyan bayrağını kaldırmanın zamanı geldi ve geçiyor. Faşist Türk devleti, bir avuç emperyalist çapulcular için halkları birbirine kırdırmaya çalışıyor. Emekçileri, ABD'nin, gerici şeyh ve kralların petrodolarlarını korumak için yeni Yemen'lerde, Koreler'de kırdırmaya hazırlanıyor. Arap halklarıyla Türk ve Kürt işçilerini birbirine düşman etme uğraşı içindeler. Bu emperyalist ve gerici savaşa karşı en önde biz Türkiyeli işçiler karşı çıkmalıyız. Irak halkına uygulanan emperyalist askeri, siyasi ve ekonomik ablukaya hayır demeliyiz. Emperyalistlerin ve Türk devletinin Irak halkını ve çocuklarını açlıktan ölüme mahkum etmesine karşı çıkmalı. Irak halkıyla dayanışma içinde olmalıyız.

Faşist Türk devleti ve Faşist Özal'ın körfez kirizini bahane ederek, işçilerin ücretlerini dondurmasına, grevleri yasaklamasına sevirci kalmayalım, işçilerin işten atılmasına, tüm demokratik-ekonomik hak ve özgürlüklerinin gasp edilmesine karşı isyan bayarağını yükseltelim. Her gün uygulanan zamlarla yaşamı daha da çekilmez hale getiren, bizleri açlığa mahkum eden düzen bekçilerinin ve emperialist uşaklarının uygulamalarına karşı devrimci mücadelemizi yükseltelim. Faşist Türk devletinin zorbalığına ve halkı açlığa mahkum etme politikasına karşı, biz işçiler de **devrimci direnişlerle, genel grevlerle, sokak gösterileriyle, fabrika işgalleriyle, askeri işyerlerinde üretimi durdurmakla, ABD üslerinde bütünüyle işi bırakmakla** *cevap verelim. Faşist Türk devletini ve hükümetini savaşa girme politikasından vaz geçirmek, yoğun direniş ve eylemlerle karşı çıkarak olabilir. Ve her şeyden önemliside savaşlara son vermenin, ezilmişliği ve sömürüyü ortadan kaldırmanın biricik yolu: faşist Türk devletini yıkarak işçilerin önderliğinde çeşitli millivetlerden Türkiye halkının* **Demokratik İktidarını** *kurmakla*

olacaktır

Faşist Türk devletini en çok ürküten silahlı mücadele ve işçilerin direnişleridir.Savaş hazırlığı yaptıkları günden beri 'tehlikeli' gördükleri işçileri işten atmayı sürdürdükleri gibi,işçilerin en doğal hakları olan grevleri dahi "**milli güvenlik**" gerekçesiyle ertelıyorlar. Savaş girdiklerinde bütünüyle terör estirecekler, halkımız için daha da yoksullaşma ve kanlı bir sömürü anlamına gelen **savaş ekonomisi** uyqulayacaklardır.Savaş ve savaş ekonomisi başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen halkımıza yıkımdan ve açlıktan başka bir şey vermeyecektir.Sömürücü egemen sınıfla

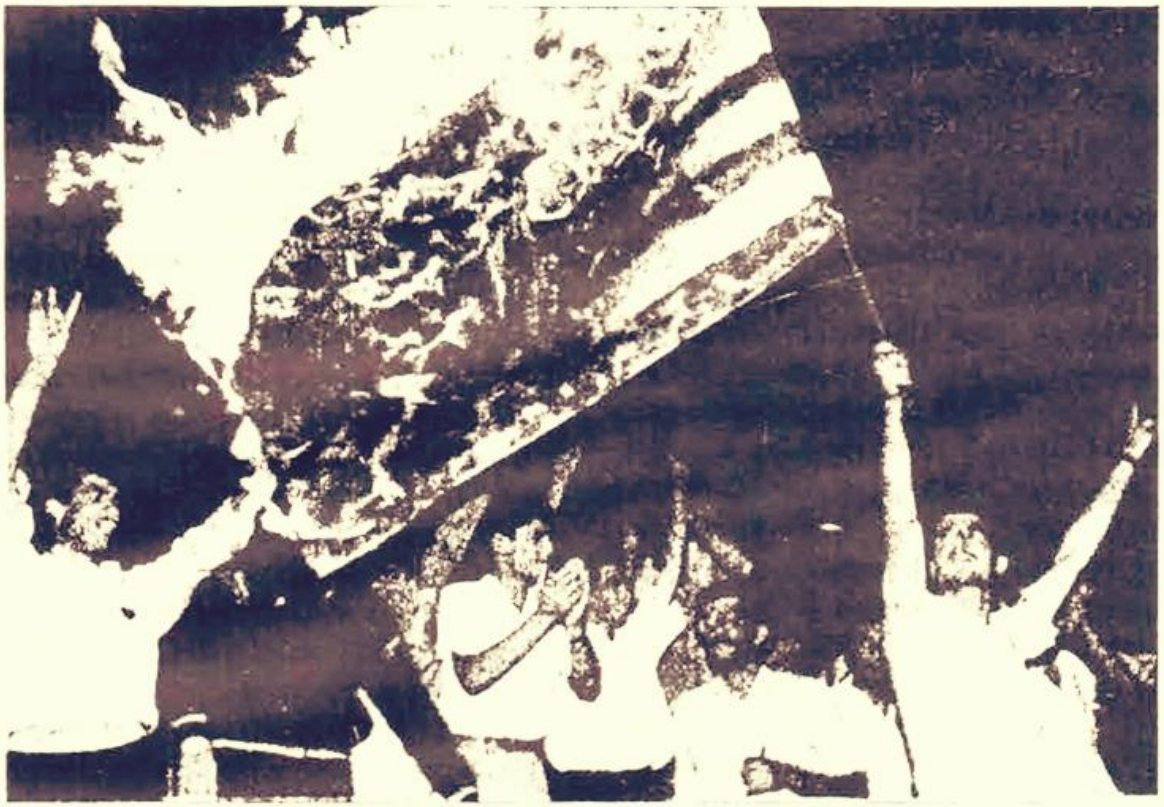

ra ise yeni zenginlikler katacağı gibi,emperyalizmin iyice tahakkümünün artmasını getirecek, halkımız bunun acısını yıllarca çekecektir. Emperyalist ve gerici savaşa, savaş ekonomisine ve zamlara karşı bütün emekçiler **GENEL GREVE** diyoruz.

YILARDIR EZİLEN, HOR GÖRÜLEN, SOY KIRIMINA UĞRATILAN, MİLLİ BASKI ALTINDA İNİM İNİM İNLETİLEN KÜRT HALKI;

Faşist Türk devleti,Körfez krizi bahanesiyle, Kürt ulusu üzerindeki baskıları daha da arttırdı ve top yekün bir imha saldırısı hazırlığı yapmaktadır.Kürt ulusunun haklı mücadelesini boğmak için özel savaş strateiısı uygulayan Faşist Türk devleti, bununla da yetinmeyip,çıkacak herhangi bir savaşta yeni imha planları içindedir. Bu savaşta en çok Kürt ulusu zarar görecektir.Çünkü bir taraftan emperyalistler Kürt ulusunu kendi pis emelleri için kullanmaya çalıştıkları gibi,bir taraftanda Turk burjuvazisi, Kürt ulusunun mücadelesini kanlı bir şekilde bastırma ve hatta kimyasal silah kullanma hazırlığındadır. Saddam faşistinin Irak Kürtlerine yaptıklarını şimdi Türk devleti yapma uğrası ve hazırlığındadır.

Kürt halkının kurtuluşu ancak ve ancak bütün Türk emekçileriyle birlikte omuz omuza mücadele etmelerinden geçer. Türk ve Kürt emekçileri faşist Türk devletine karşı ortak mücadele etmedikçe her iki halkta kurtuluşunu gerçekleştiremez ve baskılardan kurtulamaz.Kürt halkı faşist Türk haydutlarının gerici savaşına karşı aktif mücadele içine girmeli ve silaha sarılmalıdır. Bütün halkımızın kurtuluşu silaha sarılmaktan geçer.

BÜTÜN EZİLEN VE EMEKÇİ KADINLARIMIZA;

Analar, bacılar, kardeşler: oğullarınız,eşleriniz,kardeşleriniz emperyalistlerin ve onların uşakları olan yerli egemen güçlerin çıkarları için savaşa gönderilerek öldürülmek isteniyor. Emperyalist ve gerici bir savaştan en çok zarar gören,

acı çeken kadınlardır. Açlığa, yoksulluğa daha çok mahkum edilen kadınlarımızdır.Faşist Türk devleti ve Özal, halkımızdan ve kadınlarımızdan 'feragat' istiyor.Kadınlarımızdan 12 Eylül faşist Cuntasının şefi katil Kenan Evren de 'feragat' istemişti. Onların istediği feragat, işkence, zulüm ve yoksulluk demektir.Onların istedikleri, halkımızın zama, zulüme ve idamlara kası çıkmamasıdır. Onların istedikleri, Kürt ulusu üzerindeki baskıların sürmesidir. Onların istediği, emperyalizmin uşaklığını ve jandarmalığını yapmaktır. Kadınlarımız bunları kabul edemez.Analarımız çocuklarının ölüme gönderilmesini, emperyalizmin jandarmalığını yapmasını hiç istemez. Kadınlarımız faşist devletin zulmünü ve yoksullaştırmasını kader olarak sineye çekemez.

Analar, bacılar, faşist Türk devletinin,Irak halkını ve Iraklı çocukları açlığa mahkum eden uygulamalarına karşı mücadele edin. Emperyalist ve gerici savaşa karşı çıkın.Faşist Özal'ın oğullarınızı ve eşlerinizi savaşa sürmesine karşı sokaklara dökülün.Silaha sarılın.Savaş bahanesiyle yaşamı çekilmez hale getiren zam furyasına karşı mücadele edin. Emperyalizme ve faşizme karşı isyan bayrağını yükseltin. Sizi acılara boğan, açlığa mahkum eden düzene karşı savaşmadıkça,sonuna kadar mücadele etmedikçe, bu acılardan ve yoksulluktan kurtulamazsınız. Emperyalistlerden ve faşist Türk devletinin yöneticilerinden merhamet beklemeyin. Yeni Yemen türküleri, Kore ağıtları yakmak istemiyorsanız,bu gerici savaşa karşı sokaklara dökülün!

GENÇLER! ASKERLER! SİZİ ÖLÜME SÜREN DÜZENE KARŞI AYAĞA KALKIN!

Emekçi gençlik, sizi emperyalistlerin üç kuruş kanlı pis çıkarları için ölüme süren, perol şeyhlerin iştiham içindeki yaşamlarını sürdürmek için size onların jandarmalığını yaptırmaya çalışan faşist Türk devletinin ordusuna katılmayın. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emperyalist efendilerinden bolca kredi almak için sizleri savaşa sürüklüyor ve genç yaşta ölüme göndermek istiyorlar. Bugüne kadarda yaptıkları budur.Kore'de ABD'nin gözüne girmek için bini aşkın genç insanın ölümüne neden oldular. Irak üzerine sizi sürerlerse yine aynısı olacaktır. Zengin çocukları lüks içinde yaşarken,Avrupalarda zevk sürerlerken, siz yoksul emekçi çocukları "vatan,millet, sakarya" nutukları altında "şehit" olacaksınız. Kimin için ve hangi vatan için? Elbette bir avuç burjuva ve emperyalist efendiler için. Kuveyt şeyhi el Sabah'ın dolarlarına yeniden kavuşması için.Vatan için savaşmak bu değildir. Kore'de savaşanlar Türkiye için mi savaştılar.Hayır! Irak halkına karşı niye savaşacağız? Görüldüğü gibi bu savaş bir avuç pis burjuva ve şeyhlerin rahatları ve servetlerine kavuşmaları için olacaktır. Faşist Özal veTürk devleti üç dolar almak için binlerce gencimizi savaşa sürerek öldürttürecek. Irak halkını kırdırtmaya çalışacaktır.

Gençler, yurtseverler, demokratlar;

Faşist Türk devletinin oyununa gelmeyin. Türkiye'nin Emperyalizmin jandarması olmasına, onların dolarları için savaşmaya ve savaş ekonomisine,zamlara karşı mücadele edin.Silahlarınızı Irak halkını katletmek için değil,sizi savaşa sürmek isteyen, sizi Kore'de olduğu gibi katlettirmek isteyen faşist Türk devletine çevirin.Emperyalist ve gerici savaşa karşı çıkmalı, önlemek için mücadele etmeliviz.

Öğrenci gençlik, çıkacak olan bir savaşta daha katı kışla disiplini altına sokulmak istenecek, savaşın büyümesi ve uzaması halinde "vatan için" diye askere de götürülecektir.Emperyalist ve gerici savaş kışkırtıcılarına karşı mücadelenin en başında devrimci ve yurtsever gençlik olmalıdır. Okullarda emperyalist ve gerici savaş hazırlığına karşı İşgaller, boykotlar, sokak gösterileri vb güçlü ve kitlesel eylemler yükseltmeliyiz

Askerler birliklerinden **firar** edip, emperyalizme ve faşist Türk devletine karşı savaşan devrimcilerin ve partimiz **TKP/ML'e bağlı TİKKO**'nun safına katılarak savaşmalı,mücadele etmelidirler.Burjuvazinin ve şeyhlerin kanlı saltanatları için halka kurşun sıkmak kahramanlık değil. Onur, yiğitlik ve kahramanlık, emperyalizmin jandarmalığına başkaldırıp halkımızın kurtuluşu için savaşmaktır. Halkın evlatları, silahlarınızı halk düşmanlarına çevirin!..

KAMPANYA ÇAĞRILARI:

Emperyalist ve Gerici Savaşı Devrimci İç Savaşa Çevirelim, KSİ'lar İçin Gerilla Savaşını Yükseltelim!

GERİLLAYA;

Faşist komprador patron-ağa devletinin milyonluk beyaz ordu birliklerine karşı dişe diş bir mücadeleye atılan yoksul halkımızın silahı,TİKKO'nun yiğit savaşçıları

Faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğünüz dişe diş silahlı mücadelenin kazandığı boyutlar, halkımız için umut ve cesaret,Partimiz için gurur kaynağıdır. Tarifi imkansız ağır objektif koşullarda her şeye sıfırdan başlayarak silahlı mukavemeti yeniden ayakları üzerine diken, üstün savaş ve moral gücü, fedakarlık ve insiyatifiniz taktire şayandır.Halkımızın kurtuluşu için silahlı mücadelenin bir takım önemli eksikliklerine karşın,bugünkü seviyesine gelişinin hiçte kolay olmadığı bir anlık hatırlandığında,Parti emrinde Kürdistan dağlarında Maocu gerilla hareketini toprağı tırmalayarak ete kemiğe büründürmeniz, Partimizin nelere kadir olduğunu dosta düşmana göstermesi bakımından muazzam bir ideolojik-siyasi değer taşımaktadır

Faaliyetinizin olumsuzluk ve eksikliklerinin ciddi muhasebesini yaparak zengin dersler çıkarmaya çalıştığınız şu günlerde Ne yapmalı,BPKD,Kaypakkaya hazinesi, Küreçik Raporu ve enternasyonal proletaryanın öğretilerinin üzerine basarak, ileri sıçramak için verdiğiniz uğraşları kampanyamız vesilesiyle daha da hızlandırmanızın büyük önem taşıdığı objektif bir olgudur.

"Emperyalist ve Gerici Savaşı Devrimle engelle, KSİ'ler İçin Silahlı Mücadeleyi Yükselt" kampanyası süresince, Kürdistan dağlarının emperyalist uşağı, halk ve devrim düşmanı bugünkü rejim kuvvetlerine, unutulmayacak görkeme sahip komünizm uğrunda, silahlı mücadele festivallerinin doğal sahneleri haline getirilmesi için enerjini yüz kat, bin kat daha yükselt!

Parti, sizlere, emperyalist ve gerici savaşın devrimle engellenmesi için faal silahlarınızı daha büyük bir bilgelik ve kararlılıkla ateşlemenizi emrediyor.

Parti,sizlere;savaşın çıkması durumunda duman tüten enkazların ortasında devrimin sütünlarını yükseltmenizi emrediyor!

Parti, sizlere;siyasal iktidarı zaptetmeniz için yalnızca kan, ölçüsüz meşakkat ve yıkıcı bir güce sahip doğru bir siyasal çizgi vaadediyor. Zafer için başka vadedeceği bir şeyin olmadığına özenle parmak basıyor.

Parti, kampanyamızı etkili bir silah haline getirmenizi emrediyor, mücadelenizde başarılar diliyor!

TMLGB Militanlarına;

Genç komünistler,partimizin en zor koşullardaki dava yoldaşları;

Bugüne kadar omuzladığınız mücadelenin küçümsenmeyecek başarıları, Partimizin gurur ve övünç kaynağıdır.Partimizin, I2 Eylül faşist cuntasının topyekün saldırıları karşısında aldığı ağır yenilgi sonrasında, Partinin yeniden inşası için gösterdiğiniz fedakarlık ve militanlık örnekleri övülmeye değer.Faaliyetinizin muhasebesini yaparak eylem programları hazırlamaya çalıştığınız şimdiki süreçte bu girişimlerinizi kampanya faaliyeti ile bütünleştireceğinize yürekten inanıyoruz.

Emperyalist ve gerici savaş aleyhtarı kampanyada gençliğin fedakar mücadelesinin savaş çığırtkanı faşist komprador patron-ağa devleti için en büyük çıban başlarından biri olduğu tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Onun için büyük siyasal muhasebelere hızlı bir biçimde hazırlanmanın taşıdığı önem,Partizan Gençliğin her üyesi ve sempatizanın bilincine yer etmelidir.

Bütün Gençlik Birliği Militanları; Büyük şehirlerin Neonlu ışıklı sokaklarını, yoksul varoşları ve okulları savaş bezirgânlarının nefretle kınandığı mücadele alanlarına çevir!

Türkiye'nin, emperyalistlerin çıkarı, petrol hanedanlarının korunması için savaşa sürülmesine karşı etkili eylem programlarını yaşama geçir.Partimizin sahip olduğu M-L-MZD ideolojisi, sınıf mücadelesine hükmedebilecek kudrettedir.Kampanyanın başarısı için azami çabayı göster!

Devrimin Parıldayan Siperleri, Zindanlardaki Komünizm Davasının Tutsak Partizanlarına;

Sevgili Yoldaşlar;

Faşizmin paslı prangalarına vurulan sizlerin her türyü provakasyon, işkence, baskı ve azgın terörüne karşı Partimizin onurunu koruyarak, tavizsiz bir biçimde karşı koymanız, faşist mahkeme kürsülerini proletaryanın davasının birer araçları haline getirmeniz ve 12 Eylul'ün karanlık istibdatına karşı tavizsiz direnişlerinizin, biz dava yoldaşlanızın esin ve onur kaynağıdır. Komitemiz, yıllardır sürdürdüğünüz direnişlerin ocağında kampanyamızı devrimin bu siperlerinde önemli bir güce dönüştüreceğinize bütün samimiyetimizle inanıyor ve güveniyoruz.Onun için kampanyamız vesilesiyle, faşizme, kendini en güçlü sandığı zindanlarda bir kez daha yenilgi tatırmak, kampanyamızın tutsaklar içinde maddi güce dönüştürülmesi için çabalarınızı doruğa yükseltin.

YD'daki vefakar işçi yoldaşlara, sürgündeki bütün devrimci arkadaşlara

Değerli Yoldaşlar;

Partimizin faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadelede bugüne kadar ülke devrimine gösterdiğiniz bitip tükenmek bilmeyen destekleriniz, halkımız ve partimizin belleğinde taptaze durmaktadır. YD'daki yoldaşların, ülkede faşizme karşı aldıkları aktif görevler, yapılan çok yoğun maddi ve manevi yardımlar, mücadelemizin soluk alarak daha da ileri sıçraması bakımından muazzam değer taşımaktadır. Bugüne kadar olduğu gibi, kampanya döneminde de yurtdışındaki militanlarımızın dizginlerinden boşanırcasına harekete geçecekleri ne, Partimizin sesini metropollerde girilmedik bir tek delik bırakmayarak,en etkili bir şekilde oralardaki sınıf kardeşlerimize duyuracaklarına, komuoyunu kampanyamız yönünde etkileyeceklerine yürekten inanıyoruz. Bütün yoldaşlardan, kampanyamız için canla başla mücadeleye atılmalarını, kampanyamızla örnek bir dayanışmaya girmelerini talep ediyoruz.

1 Eylül 1990

"Emperyalist ve Gerici Savaşı Devrimci İç Savaşa Çevirelim, KSİ'lar İçin Gerilla Savaşını Yükseltelim" ***Kampanya Komitesi***

TKP/ML Merkez Komitesi'nin
BÜTÜN DEVRİMCİ ÖRGÜTLERE AÇIK MEKTUBU:

Bilindiği gibi, Irak Saddam diktatörlüğünun Kuveyt'i işgalini bahane eden başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistler,bölgeye ağır bir müdahalede bulunmuşlardır.Amaçları,kendi emperyalist çıkarlarına çomak sokanları ve bölge halklarını tehdit etmek, sindirmek,sömürü kaynaklarını güvence altına almak ve bölge üzerindeki etkinliklerini daha da arttırmaktır. Bu emperyalist işgal ve müdahalenin Özelde Ortadoğu halklarına, genelde ise tüm ezilen halklara yönelik bir sindirme hareketi olduğu yadsınamaz.

Emperyalist uşağı faşist Turk egemen sınıfları da, emperyalizmin çıkarlarını korumak ve onlara jandarmalık hizmetiyle ganimetten pay kapmak için öne atılmış olup halkımızı bu gerici ve emperyalist savaşın içine sokmaya hızla hazırlanmaktadır. Faşist Özal yönetimi, ABD emperyalizminin güdümünde Irak'a yönelik bir savaşın önemli mızrak başlarından biri olma hevesindedir.Olası bir savaşta Musul-Kerkük hayallerini gerçekleştirmenin yanında,Kürt ulusunun mücadelesini kanla boğmayı,daha genel olarak halkımızın bağımsızlık,demokrasi ve sosyalizm mücadelesini on yılda bir olduğu gibi şiddetle ezip geriletmeyi amaçlamaktadır.

Partimiz TKP/ML, eli kulağında 'geliyorum' diyen emperyalist-gerici savaşı ve ülkemizin emperyalizm hizmetinde savaşa sokulmasını önleme doğrultusunda bütün gücüyle mücadele etmeye, önlenemediğinde bu savaşı devrimci iç savaşa çevirmeye kararlıdır.Bu savaşa karşı çıkan devrimci,demokrat güçlerle eylem birliklerinden yanadır. Bu savaş,tüm halkımızın zararınadır. Bu nedenle devrimciler bu savaşa karşı en aktif mücadeleyi yürütmek zorundadırlar.Tüm devrimci gruplar, güçlerini gerici ve emperyalist savaşa karşı birleştirmek ve ortak hareket etmek yükümlülüğünü taşımalıdırlar.

Savaş Hali faşizmiyle on yılda bir olduğu gibi halkımızın mezar sessizliğine gömülerek ezilmesine izin vermemek ve birkaç yıl sonra Türkiye devrimci hareketinin uçuncu yenilgisinden sözetmemek için, biz devrimciler, olağanüstü bu süreçte halkın direniş potansiyelini yenilmez bir maddi güce dönüştürmeliyiz. Bu doğrultuda ayrı ayrı yürütülen çabaların birleşik bir devrimci güçle eş değer olmayacağı açıktır. Devrimciler, ortak hareket edebilecekleri noktalarda güçlerini birleştirmeye özel bir önem vermelidir.

Bugün her devrimci grup,en geniş anti-emperyalist birliğin sağlanması gerektiğini ayrı ayrı vurgulu-yor. Biz de aynı görüşteyiz. Bunun için öncelikle devrimcilerin güç ve eylem birliğinin sağlanması acil bir görev olarak önümüzde duruyor. Somut girişimler yapılmadan hiç bir temenni kendiliğinden gerçekleş-mez.

Bu nedenle önerimiz şudur:

1- Emperyalist-gerici savaşa ve Türkiye'nin bu savaşa sokulmasına karşı ayrı ayrı kampanyalar başlat-mış olan, ayrıca yayınlarında eylem birliğinin gerekliliğini dile getiren tüm devrimci grupların, bu kam-panyaları birleştirip merkezi bir önderlik altında büyük bir güce dönüştürmek için vakit geçirmeden somut girişimlerde bulunmaları.bu doğrultuda bir araya gelecek temsilcileriyle **birleşik bir devrimci kampanya** örgütlemeleri...

2- Bir araya gelen örgüt temsilcilerinin Emperyalist-gerici savaşa karşı birleşik devrimci kampanya için bir platform oluşturmaları. Platformda belirlenen ilkeler ışığında belli aralıklarla toplanıp somut kararlar almak için, gene bu temsilcilerin **kampanya genel komitesini** meydana getirmeleri

3- Birleşik merkezi örgütlenmenin iyi bir işlerliğe sahip olabilmesi ve kampanyaya etkin şekilde ön-derlik edebilmesi için bu genel komitenin kendi içinde oylama yoluyla seçeceği kişilerden bir **yürütme ko-mitesi** oluşturması

4- Bu merkezi önderlik altında birleşik devrimci kampanyanın taban örgütlenmesinin yapılması, mümkün olan her yerde emperyalist-gerici savaş aleyhtarı **halk direniş birliklerinin** oluşturulması.Zengin eylem turleriyle yaygın bir hareket geliştirilmesi.

5- Bugüne kadar tek tek örgütlerin güçleri ölçüsünde yapmaya çalıştıkları emperyalist-gerici savaş a-leyhtarı korsan gösteri vb. eylemlerin bu örgütlenme ile birleşik eylemlere dönüştürülmesi ve her bir g-rubun kendi güçlerini ortak harekete en geniş ölçüde seferber etmesi, örgüt olanaklarını mümkün olduğu ölçüde birleşik kampanyanın hizmetine sunması...

6- Bugün,emperylist-gerici savaş hazırlıklarını teşhir etme ,ülkemizin böyle bir savaşa sokulmasını önleme, savaş hali faşizmine izin vermeme temelinde yürütülecek bu kampanyanın,aleyleri ülkemizi de saran bir savaş durumunda emperyalist-gerici savaşı devrimci iç savaşa dönüştürme perspektifiyle yeni bir plat-form etrafında sürdürülmesi...

7- Silahlı mücadele veren ve silahlı güçleri olan örgütlerin, gerek bu aşamada gerekse ülkenin savaşa sokulması durumunda, silahlı eylem birliği olanaklarını da yaratmaları ve değerlendirmeleri...

Bu doğrultuda oluşturulacak olan bir platformda özellikle şu noktaların açık olmasına önem veriyoruz.

a- Birleşik kampanya faaliyetlerine katılmanın dışında her örgüt kendi bağımsız çalışmasını yürütür. Birleşik kampanya komitesi buna müdahale edemez.

b- Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi kampanya içinde korunmalıdır.Birleşik kampanyanın ortak bildiri ve yayınları,eylemlerde kullanılacak ortak sloganları dışında her örgüt kendi özgül propaganda faaliyetini de yürütür.

c- Bu örgütlenme duruma göre uzunca bir süreci kapsayabilecek bir eylem birliği örgütlenmesidir. Adı üzerinde kampanya birliğidir.Cephe vb. anlamlar yüklenmemelidir.

Emperyalist-gerici savaşa karşı güçlü bir mücadele yürütülmesi için uzunca tartışmalarla zaman yitir-ilmeden, birleşik kampanyanın oluşturulması ve harekete geçmesine elimizden gelen katkıyı yapacağız. Diğer devrimci örgütlerin de aynı çabayı göstereceklerine inanıyoruz.

20 Eylül 1990

TKP/ML-MK

(TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST-MERKEZ KOMİTESİ)

Not: Bu mektup PKK, TKP/ML(DABK), Devrimci Sol, Devrimci İşçi, TDKP, TKP/ML Hareketi, TİKB, DKP, TKİH, TDKİH, TKP-B merkezi yönetimlerine gönderilmiştir. Gönderme olanağı bulunamamış olan başka devrimci grup-lar da dergimizdeki bu açık mektubun muhatabıdırlar.

ASKERİ SORUNLAR

ASKERİ FAALİYETTE YER ALAN HÜCRELERİN EĞİTİMİ SORUNU

Komünist partisinin Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde aldığı biçim yarı-askeridir. Bunun nedeni, ekonomik, sosyal ve emperyalizme bağlılığın getirdiği nedenlerdir. Komünist partisi gerilla savaşını kendi önderliğinde olan ordusu aracılığıyla yürütür. Şehirlerde ise faaliyetin oturduğu temel; güç biriktirmek, fırsat kollamak, ayaklanmalara hazırlanmak, Parti ve devrimin propagandasını yürütmek, parti ve orduya kadrolar yetiştirmektir. Şehirlerde düşmanın denetimi yoğun olduğu için illegal hücreler aracılığıyla Parti ve diğer yan örgütlenmeler yapılır. Partiye bağlı kurulan ihtisas hücreleri, partinin çalışmasını daha da kolaylaştırmak ve birçok işin birbirine karışmasını engellemek için oluşturulur. Bu alanlardan biride şehirlerdeki askeri örgütlenmelerdir.

Askeri faaliyetin şehirlerde aldığı biçim, kırsal alanlardaki gibi ordulaşmayı hedefleyen gerilla değil, şehirlerde partinin askeri ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik bir örgütlenme biçimidir. Bu şehir gerillası olarakta anılabilir. Şehirlerde askeri faaliyetin önemi kesinlikle küçümsenemz. Şehirlerdeki şehir gerilla örgütlenmesininde önemi açıktır. Esas olarak, kırsal alandaki gerilla faaliyetini desteklemek, teşhir olmuş halk düşmanlarını ve polis ajanlarını cezalandırmak, devleti yıpratmaya yönelik askeri ve ekonomik hedeflere yönelik sobataj eylemleri düzenlemek, Partinin mali imkanlarını çözmeye yönelik eylemler vb. yapmak...

Şehirlerdeki askeri hücreler özel eylem hücreleridir. Yani esas görevleri askeri eylemlerdir. Bu örgütlenme içinde yer alanlar da kendi içilerinde özel örgütlenmeler ve özel görevler yüklenebilirler. Sobatajcılar, bomba ve bubi tuzak yapımlarında özel görev alanlar, istihbaratçılar vs. Askeri hücreler geliştikçe bu tür özel örgütlenmelere gitmek şarttır. Ayrıca bu alanda uzmanlaşanlar Parti militanlarını eğitmek içinde özel görev alırlar ve almalıdırlar.

Şehirlerdeki askeri eylemlerden askeri örgütlenmeler sorumlu olduğu kadar, bütün parti organları ve militanlarıda askeri eylemlere girmelidirler. Geçmişte bu konuda yanlış anlayış vardı. En küçük askeri eylemlere dahi askeri hücreler sokuluyordu. Her parti militanı, çalışma yaptığı alanda askeri eylemlere girmeli ve kendini buna hazırlamalıdır. Partinin yarı-askeri örgüt olduğu söylenirken bunuda içermektedir. Gerektiğinde cezalandırma, kamulaştırma, sobataj vb. eylemlere herkes girmeli. Hatta kitleler bile sokulmalıdır.

kırsal alandaki gerilla faaliyetini desteklemek, teşhir olmuş halk düşmanlarını ve polis ajanlarını cezalandırmak, devleti yıpratmaya yönelik askeri ve ekonomik hedeflere yönelik sobataj eylemleri düzenlemek, Partinin mali imkanlarını çözmeye yönelik eylemler vb. yapmak...

Partinin şehirlerdeki askeri gücü arttıkça, kırsal alandaki mücadelemize daha fazla bir destek vereceği, düşmanı yalnız kırda değil, şehirde de zor duruma sokacağı açıktır. Düşmana esas darbeyi kırsal alanda vururken, şehirlerde de ağır darbeler vurulmalıdır. Şehirlerde hiç kuşkusuz esas darbe kitlelerin sokaklara dökülmesiyle olacaktır. Ama, bu istenilen ve arzu edilen bir olgu. Ama bunların yanında askeri darbeler vurmadan düşmanın yıpratılması ve giderek çökertilmesi kolay olmayacaktır. Bu nedenle şehirlerde askeri eylemlere ve askeri örgütlenmelere özel bir ağırlık verilmeli, kitlelerde silahlandırılmalıdır.

Bütün illegal parti hücreleri gizliliğe dikkat etmeleri birinci kuraldır, ancak, askeri hücrelerin gizliliğe daha fazla dikkat etmesi gerekir. Çalışmalarında gevşekliğe, hantallığa, kuralların bozulmasına kesinlikle müsade edilmemelidir. Tam bir askeri disiplin olmalıdır. Eylem anında askeri disiplin her şeyin üstünde tutlmadıkça, eylemde başarı şansı çok az olur. Bir

çok eylemde kayıpların verilmesi, askeri disipline uyulmamasındandır. Askeri komite üyeleri,askeri eğitimin her dalında uzmanlaşmalıdır.Bu konuda ciddi eğitim yapmalı, tam bir profosyonel olmalıdır.Partinin şehir gerillalarıve işinin ehli olmalıdır.

Askeri militanlar her çeşit patalayıcı yapımını, silah kullanımını, sahte kimlik yapımını,araba kullanmasını, çeşitli kamuflaj yapımlarını bilmelidirler.Askeri eğitimlerin yanı sıra siyasi eğitimlere de ağırlık verilmelidir. Siyasi eğitime önem vermeyen bir militan yozlaşmayla karşı karşıya olduğu gibi, salt askeri bakış açısına sapma tehlikesinide içinde barındırır. Bu nedenle, askeri hücreler siyasal eğitime ağırlık vermelidir.

Kollektif çalışma ve kollektif düşünme, kollektif karar alma askeri eylemlerde özel bir önem taşır. Askeri hücreler kendi içilerinde eylemden önce ve eylemden sonra yapacakları iş üzerine geniş şekilde tartışmalı ve yapılacak işi, yapanlara kavratmalıdır.Kavranılmayan eylem başarıya ulaşamaz. Ulaşsada bir çok eksiği ve riski içinde barındırır.

Askeri hücrelerin içine yeni katılan miltanlara özel bir önem verilmeli ve eğitilmelidir. Eline hiç silah almayan, bir çok askeri kuralı bilmeyen birisi eyleme sokulmamalı, önce kısmi de olsa eğitim verilmelidir.

Panikçiler, çekinenler, hantallar, disiplinsizler, illegaliteyi ihlal edenler askeri hücreler içine alınmamalı, olanlar ise derhal çıkarılmalıdır.

Azkeri hücrelerde kitlelerle bağ kurmalı. Ancak bu bağ çok dar olmalı ve açığa çıkma durumunda kullanılmalıdır.Bazı askeri birimlerin hiç bağı olamaybilir. Ancak, her kişi kendini kamufile edecek bir bağ yaratmalıdır.

Askeri hücrelerin hepisinin profosyonel olması şart değildir. Gerekmedikçe ve ihtiyaç olmadıkça askeri hücre militanları bir işte çalışmalıdır. Bir kısmı profosyonel olurken,bir kısmı gündüz işte çalışmalı,gece iş yapmalıdır. Bütün hücre üyeleri profosyonel olursa bunun altından kalkılamayacağı gibi,bugünkü aşamada gereksizdirde. Ama önemli bir kesimini profosyonel yapmak şarttır. Her dönem yarı-profosyonel gerillalarımız olacaktır. Her isteyen profosyonel yapılmamalı, bu konuda titiz davranılmalıdır.

Askeri hücreler içinde yer almak isteyen bir çok genç militanımız var. Ama bunların en önemli özelliği, genç ve ateşli olmalarının yanıda oldukça tecrübesizdirler. Bu insanlarımız eğitildiği zaman her biri birer askeri kadro durumuna geleceği gibi,partimize önemli katkıları da olacaktır. İnsanlar eğitildikçe daha fazla verim elde edilir. Eğitilmeyen insanları, *'işe yaramıyorlar'* diye hemen bir köşeye atılmamalı, onlar üzerinde ciddi olarak durulmalı ve geliştirilmelidir. Askeri eyleme gitmeden önce insanlarımız çok iyi motive edilmeli ve eylemde bilinçli davranmaları ve soğuk kanlı olmaları için önceden etraflıca konuşulmalı ve tartışılmalıdır.

Askeri hücreler polise elinde silahıyla kesinlikle teslim olmamalı,son mermisine kadar çatışmalıdır.Bu bütün parti militanları için geçerli olduğu gibi, askeri militanlarımız için daha da gereklidir. Elinde silahla hiç bir çatışmaya girmeden teslim olmak bir nevi partiye ve devrime ihanet demektir.Düşman, parti militanlarımızla karşılaştığı zaman kolayca teslim alamamalı, ölümüne çatışmaya girilmelidir. Bu tür çatışmalar halka ve partiye cesaret ve coşku getirdiği gibi,düşmana korku salmaktadır. Tüm askeri militanlarımız bunu iyi kavramalı ve vazgeçilmez bir kural haline getirmelidir.

Şehir gerilla birlikleri içinde yer alan militanlar,sorunların üzerine iş sırasında değil, bütün zamanlarını buna harcamalıdırlar. Yani, 24 saat, askeri açıdan eylemleri gözden geçirmeli ve yapılacak eylemlerin Partiye siyasi olarak neler kazandırıp, neler kaybettireceğini düşünmeli ve bütün askeri birimler yapılacak eylemleri bu açıdan mutlaka değerlendirmelidir. Eylemler,eylem olsun anlayışıyla değil,siyasi açıdan neler getirip neler götüreceği üzerine kurulu olmalıdır.Bu perspektif yitirildiği zaman fokocu anlayışlara düşülür. Şehir askeri birimlerimiz dah sıkı bir çalışma içine girmeli,profosyonel bir anlayışla sorunlara yaklaşmalıdırlar.

BATI ANADOLU BÖLGE KOMİTESİ (BABK) 'Askeri Eğitim Üzerine' adlı yazısından.

PROLETARYANIN BÜYÜK ÖĞRETMENİ BAŞKAN MAO ÖLÜMSÜZDÜR

"Herkes ölecektir. Ama her ölüm aynı anlama sahip değildir... Eğer insan halkın çıkarları için ölürse, onun ölümü tay dağlarından yüce bir anlam taşır. Ama insan eğer faşistlerin hizmetinde ise, sömürücüler ve zalimler için ölürse, böyle bir ölümün tüy kadar değeri yoktur." MAO ZEDUNG

Dünya proletaryası 9 Eylül 1976'da ÇKP nin kurucusu ve başkanı, dünya proletaryasının büyük öğretmeni ve ezilen halkların kurtuluş umudu, ML biliminin büyük ustası Mao Zedung yoldaşı fiziki olarak kayıp etti. Ölümünün 14.yılında onu anarken, Onun ölümüyle yaratılan büyük boşluğun gürümüzde ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyoruz. O, ölümüyle proleter dünya devrimi cephesinde yeri kolay kolay doldurulamayacak bir boşluk bıraktı.

Bugün, dünyanın ezilen halkları ve proletaryası onun *"savaşmak, yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak, yeniden yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak... tâki zafere ulaşıncaya kadar"* şiarının önemini daha iyi anlıyor.

Proletaryanın büyük öğretmeni başkan Mao Zedung yoldaş, fiziksel olarak aramızda bulunmuyor. Ancak, onun ölümsüz Marksizm- Leninizme olan katkıları, her geçen gün proletaryanın ve ezilen halkların kavgasında kızıl bir rehber olarak var olmaya devam ediyor. *"Engelleri fethetme ruhu"* ile kavgamızın büyük öğretmeni oportünizme, revizyonizme ve her türden anti-ML sapmaya karşı elimizde silah ve mücadelemizin bayrağı olarak düşmeyecektir.

ML'ler, Onun düşünceleri şahsında somutlaşmış rehberliğini, her geçen gün sosyal-pratiğin kendisiyle pekiştirerek, proleter dünya cephesine yeni kazanımlar ve dersleri sunuyorlar. Onun çizdiği güzergahta kibirliliğe ve karamsarlığa kapılmadan, *"tohumlar gibi"* kitlelerle bütünleşip, *"öğretmen olmadan önce öğrenci olmd"*nın gerçek anlamını bilinçlerine kazıyorlar.

Onun yılmaz takipçileri, başkan büyük öğretmeni gerçek anlamıyla anmanın, günümüzde her türlü sapmaya karşı amansız ML savunucusu olmanın, onun düşüncelerinden dersler çıkararak, ML bilimine yaptığı önemli katkıları kavramak ve yaratıcı bir tarzda hayatla bütünleştirerek zenginleştirmek olarak anlarlar.

NEDİR ONU ÖLÜMSÜZ KILAN.

Büyük toplumsal altüst oluşlar ve devrimler kendine layık ve süreci belirlemede önemli derecede etkisi olan önderleri bağrında çıkarır. ML önderlerde çetin sınıf savaşının yürüdüğü yerlerde barikat ve cephelerde doğarlar. Marks, Avrupa işçi sınıfının uzun yıllar süren savaşımında doğarken İngiliz ekonomi-politiği, Alman felsefesi ve Fransız sosyalizminin özümlenmesiyle doruğa çıktı. Lenin, serbest rekabetçi dönemin bitimiyle emperyalist çağın girişiyle başlayan savaşımların marksizmi temelinde yükseldi. Marksist bilimin teorik olarak varlığını Rus proletaryasının önderliğinde ilk kez Rus toprağında pratiğe dönüştürerek marksizmi daha da geniçletti. Lenin yoldaşın silah arkadaşı dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden ve Rus proletaryasının önderlerinden Stalin yoldaş, 2.emperyalist paylaşım savaşının unutulmaz dehası olarak UKH'nin tarihine altın harflerle yazılarak yer aldı.

Mao Zedung yoldaşı yaratan da aynı öğeler olmuştur.

Çin ülkesinde yıllar boyu süren anti- feodal mücadeleler, iç savaşlar ve **I7 Ekim Devrimi**nin sarsıntıları onu doğrudan etkiledi. Daha genç yaşında anti-emperyalist mücadeleye aktif katılmaya başladı. Dr. Sun Yat-Sen önderliğindeki anti-emperyalist Guomintang, Çin'deki gelişen sınıf mücadelesine cevap veremez olunca, O, 192I yılında *"sadece birkaç düzine üye"*yi temsilen kurulan Çin proletaryasının öncü

örgütü ÇKP'nin kurucuları arasında yer aldı. M. Zedung yoldaşın deyimiyle, *"ÇKP'nın doğuşu çığır açan bir olaydı."* Çin proletaryası ilk kez kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf olma doğrultusunda tarihi bir adım attı.ÇKP,M. Zedung önderliğinde Marksizmin evrensel gerçeğini Çin Devriminin somut pratiği ile kaynaştırıp onu zenginleştirirken, özgüldeki mevcut çelişkilerin çözümüyle somut sonuçlarıda dünya proletaryasının mücadelesine sunuyordu. Bu gerçeği başkan yoldaş şöyle dile getiriyor:

*"Demokratik devrim mücadelesi sırasında,sadece önce zaferi,sonra yenilgiyi, tekrar zaferi ve tekrar yenilgiyi tecrübe ettikten ve ikisini kıyasladıktan sonradırki, bu objektif Çin dünyasını anlayabildim.Japonya'ya karşı direnme savaşının şafağında ve bu savaş sırasında **'Çin Devrimci Savaşının Stratejik Sorunları', 'Uzun süreli Savaş Üzerine', 'Yeni Demokrasi Üzerine', 'Komünist'i Sunarken'** gibi bir kaç makale yazdım. ve MK için siyaset ve strateji üzerine bazı dökümanlar tasarladım.Bütün bunlar devrimci tecrübeyi özetlemeye hizmet etti. Bu makale ve dokumanlar ancak o zaman yazılabilirdi. Çunkü buyuk fırtınaların içinden geçmeden ve iki zaferimizi iki yenilgimizle kıyaslama imkanına kavuşmadan yeterli tecrübem yoktu.Ve henüz Çin devriminin kanunlarını kavrıyamıyordum."*

(Söylevler ve Mektuplar, sf. 170)

Çin Devrimi,yenilgi ve zaferlerin halkalarını birbiri ardına tamamlayıp başarıya ulaşırken emperyalizmin fiili işgalindeki yarı-feodal bir ülkedeki yeni tipteki bir devrimin sınıfsal bileşkeninin stratejik öneminide ML biliminin literatürüne kazandırdı.

Yine,Mao Zedung yoldaş, Leninist kesintisiz devrim teorisini Çin koşullarına uygulayarak,Çin devriminin demokratik ve proleter sosyalist olmak üzere başlıca iki aşamadan geçeceğini ve demokratik devrimle sosyalizmin ön koşullarının hazırlanacağını, ardından durmaksızın sosyalist devrime geçileceğini belirtti.

Mao Zedung yoldaş, ML evrensel gerçeğini yaratıcıbir tarzda yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin somutuna uyarlarken çıkardığı dersleri **Mao Zedung Düşüncesi** şahsında genelleştirerek, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülke halklarının kurtuluş yollarının iyice aydınlanmasına hizmet etti.

Mao, Marksizmin üç bileşeni olan **ekonomi-politik, felsefe** ve **bilimsel sosyalizm** öğretsine onemli katkılar yaparak evrensel alanda MZD bilimiyle dünya proletaryasının elinde önemli bir silah haline geldi

Bilindiği gibi,Çin yarı-sömürge yarı- feodal bir ülkeydi.Emperyalizm ülkedeki feodal yapıları dayanak yaparak varlığını sürdurmeye çalışıyordu.Ucuz iş gücünü yerinde sömürmek,hammadde kaynaklarından yerinde yararlanmak için girdiği her ülkede olduğu gibi, Çin'de de kendisine göbekten bağımlı, montaja dayalı esas karekteri tuketime yönelik uretimi olan cuzzi bir komprador kapitalizmi geliştirdi. Feodal beylerin dışında böylece komprador burjuvazi emperyalizmin bu ülkedeki ikinci önemli dayanağı haline geldi. İktisadı bağımlılığı, kültürel bağımlılık izledi.Askeri, iktisadi ve kültürel alandaki bu bağımlılık ilişkisi, japon emperyalistlerinin fiili işgaliyle bazı bölgelerde tam sömürgeciliğe dönüştü.Milli anlamda gelişen bir kapitalizm olmadığından Çin'de, feodal güçlerle ittifak yapan emperyalzmin engellemesiyle milli kapitalizm gelişmedi.

Bu, sosyo-iktisadi yapı, Çin'deki devrimin ikili karekterini belirledi. Özü toprak devrimi olduğu ve feodalizmi tasfiye ettiği için demokratik, emperyalizmin tahakkümüne karşı çıkarak Çin'in bağımsızlığını öngördüğü için milli karekterler taşıdı.Ancak, bu iki yan, ayrı değil, birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıydılar. İç savaş döneminideki demokratik yön,Japon emperyalistlerinin işgaliyle yerini milli yöne bıraktı.

Özü toprak devrimi olan Milli Demokratik Devrim, milli burjuvazinin önderliğindeki eski tip burjuva demokratik devrimlerinden ayrılmaktaydı. Bu yeni tip demokratik devrimde öncü rolü proletarya üstlenerek, onu dünyü proleter devriminin bir parçası haline getirdi.İşte,bu nedenle Mao Zedung yoldaş Çin Devrimini; *"Ekim Devriminin bir devamı ve proleter sosyalist dünya devrımının bir parçası"* diye tanımlar.

Kapitilizm, Avrupa'da feodalizmin bağrında çıkarak, burjuvazi önderliğinde yeniliğin temsilcisi konumuyla tarih sahnesine çıktı.Bu dönemdeki özelliği, onu, devrimci kılıyordu.1789 Fransız örneğinde olduğu gibi *"eşitlik,kardeşlik, özgürlük"* sloganlarıyla başta köylulüğü yanına alarak tabandan gelen burjuva demokratik devrimin pratiğe dönüşmesinde öncü rol oynadı. devrimin bileşkenindeki ilerici sınıfların varlığı, burjuvaziyi giderek devrimden korkar hale getirdi. Çünkü burjuvazi, kendi mezar kazıcısı olan proletaryanın kendisine yönelmesinden korkuyordu.Nitekim,Prusya burjuvazisi feodalizmi köylü usülü halk tarzıyla kökten tasfiye etmekten korkarak, feodal güçlerle uzlaştı ve feodalizmin Junker tipi kendi iç başkalaşmasıyla süreç içinde tasfiye edilmesi yoluna başvurdu.Gerek Fransız tipi ve gereksede Junker tipi

burjuva demokratik devrimler sömürü sistemini değiştirmeden, bağrındaki uzlaşmaz sınıf çelişkileriyle birlikte varoldular.Yalnız, kapitalizmin ayrıt edici özelliği, geçmişteki sınıflı toplumların aksine görülmemiş biçimde üretici güçleri muzzam ölçüde geliştirmesiydi.

Ancak, rekabetçi kapitalizm, süreç içinde yoğun meta üretimi ve pazarların arayışıyla bir üst aşama olan tekelci kapitalizme dönüşerek, 20.yy.başlarında da can çekişme safası olan emperyalizm aşamasına ulaştı. Artan sermaye yoğunlaşması ulusal sınırları yıkarak emperyalizmin uluslararasılaşmasına yol açtı.

Bu dönemde kendi içi dinamiği ile kapitalist üretim ilişkisini hakim hale getiremeyen geri feodal ülkeler emperyalizmin tahakkümü altında onun birer pazarı, sömürgesi ya da yarı-sömürgesi konumuna dönüştüler.Emperyalizm, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerine dört elle sarılarak feodal güçlerle ülke zemininde varolmaya çalıştı. Feodal güçleri dünyanın hr parçasında korudu, destekledi.

Bu olguyu ve yeni çağın durumunu etraflıca tahlil eden Lenin, burjuvazinin gerici karekterinden dolayı devrime önderlik yapamayacağını, ilerici bayrağını emperyalizm aşamasında yitirmiş gerici burjuva sınıfının bu konumundan dolayı artı özü toprak devrimi olan burjuva demokratik devrimlerinin proletaryanın omuzlarından yükleneceğini vurguladı.

İşte, Mao Zedung yoldaş, Lenin'in bu tesbitini Çin özgülüne ustaca uyarladı. O güne kadar gündeme gelmeyen, kendi iç çelişkileri ve sınıf bileşimiyle farklılık gösteren Çin Devrim'i,Ekim devrimiyle yolu açılan proleter devrimlerin bir parçası ve sömürge, yarı-feodal ülkelerde Yeni Tipte Demokratik bir devrim olarak dünya devriminin bir parçası haline geldi. Özgüldeki bu durum evrensel'de ML bilimine zengin katkılarda bulundu. MZ yoldaş, bu konuda şunları söylüyor;

> "*Çünkü birinci emperyalist dünya savaşı ve ilk muzafer sosyalist devrim, Ekim devrimi, dünya tarihinin bütün gidişatını değiştirmiş, yeni bir çağ başlatmıştır.*
>
> *Bu çağda dünya kapitalist cephesi yer yüzünün bir bölümünde çökmüş ve geri kalan yerlerde ise,kendi çürümüşlüğünü açıkça gözler önüne sermiştir. Kapitalizmin hukum sürdüğü ülkeler, kendi varlıklarını sürdürebilmek için her zamankinden daha fazla sömürge ve yarı-sömürgelere dayanmak zorundadır.Sosyalist bir devlet kurulmuş ve bütün sömürgelerle yarı-sömürgelerin kurtuluş hareketlerini faal olarak desteklemeye hazır olduğunu ilan etmiştir... Bu çağda bir sömürge ya da sömürgede emperyalizme yani uluslararası burjuvaziye ya da uluslararası kapitalizme yöneltmiş her devrim artık burjuva demokratik dünya devriminin eski sınıflamasına değil,yeni dünya devriminin,proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır.*

(MZ, SE. C2. sf.344)

Yeni demokratik bir toplum kurma perspektifi, devrimci sınıfların ortak diktatörlüğüne dayanıyordu.İktisadi alanda sosyalizme geçişin ön şartlarını yaratmak için (Ekim devriminde olmayan) milli burjuvazinin görece varlığına belli bir süre için verilir. Kapitalist ülkelerin tersine sınıf olarak nisbeten zayıf işçi sınıfı devrimin önderliğini üstlenirken, diğer yandan da devrimde yer alan devrimci sınıflarla iktidarı paylaşır.Demokratik görevlerin çözümü,daha uzun bir süreci kapsar, bu anlamda da Çin devrimi emperyalizm koşullarında ortaya çıkmış demokratik görevlerin yerine getirilmesiyle sınırlanmayan,sosyalizmin koşullarını yaratmada zorunlu bir aşama olan yeni tipte demokratik devrimdir.Çünkü " *Demokratik devrim,sosyalist devrim için gerekli bir hazırlıktır.Sosyalist devrim ise, demokratik devrimin kaçınılmaz bir sonucudur.*" (MZ, SE. C2, sf.550)

Boylece, Mao Zedung yoldaş emperyalizm koşullarında gündeme gelen yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimlerin niteliğine ışık tuttu. Bu türden ülkelerde neden doğrudan sosyalist devrimin gündeme gelmeyeceğini,proletaryanın bu aşamadaki görevlerini ve proletaryanın önderlik ettiği yeni tipteki demokratik devrimlerin kaçınılmaz olarak sosyalist aşamaya neden varacağını, bunun kesintisiz bir sosyalist devrimle neden tamamlanacağını ortaya koydu. Bu aynı zamanda, yarı-sömürge ve yarı- feodal ülkelerdeki burjuvazinin böylesi devrimlere önderlik edemeyeceğininde ortaya konuşuydu.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında demokratik devrımı gerçekleştirecek olan yegane güç proletaryadır. sınıfın önderliği tesis edilmeden devrimin başarısı mümkün değildir.Çin'de olduğu gibi benzer yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki milli burjuvazi emperyalizm tarafından gelişmesi kösteklendiğinden zayıf kalır ve iki kanada bölünür.Sol kanadı devrimci mücadelede yer alabilirken sağ kanadı emperyalizmle uzlaşır. Bu anlamda da devrimin demokratik görevlerini çözme sorunuda işçi sınıfının omuzlarındadır. Mao bu konuda şunları söylüyor;

> "*Çünkü en uzak görüşlü, en fedakar ve sonuna kadar devrimci olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Bütün bir devrim tarihi devrimin işçi*

sınıfın önderliği olmadan başarısızlığa uğradığını, ancak işçi sınıfı önderliğinde zafere ulaştığını kanıtlar.Emperyalizm çağında hiç bir sınıf gerçek devrimi zafere götüremez.(MZ. SE. C4. sf.454)

MAO ZEDUNG'UN MARKSİST-LENİNİST BİLİME EN ÖNEMLİ KATKILARINDAN BİRİDE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA SINIF MÜCADELESİNİN KESİNTİSİZ SÜRDÜRÜLMESİDİR.

Stalin'in ölümünden sonra SB'de iktidarı gaspeden kuruçov revizyonisti proletaryanın bu ilk anayurdunda yukarıdan aşağıya doğru kapitalizmin restarasyonuna giriştı.Bu, o döneme değin sosyalizm şartlarında yürüyen sınıf mücadelesine karşı takınılan yanlış tavrın günahıydı.Böyle bi olasılık karşısında hazırlanmayan kitleler ve işçi sınıfı belirleyici bir tavır geliştiremedi. M. Zedung yoldaş,ÇKP içinde de benzeri faaliyetlerin olasılığını göz önünde tutarak ideolojik ve siyasal planda harekete geçti. Çin'deki Kuruçov takipçileri konumundaki Liu Şao-Şi kliğinin geriye dönüşçü faaliyetlerine karşı 1966 yılında *"parti içinde kümelenmiş burjuvaziyi ve ajanlarını"* hedef göstererek; *"Revizyonist karargah ları bombalayın"* talimatıyla Büyük Proleter Kültür Devrimi sürecini başlattı. O güne kadar gök kubbenin altında gerçekleşmemiş çoşkuda ve kitle katılımındaki bir eylemlilikti.Mao Zedung yoldaşın, bizzat önderlik ettiği bu muazzam devrimci eylem, kapitalist yolculara karşı kitlelerin bilinçlerini bileyen bir komünist okul oldu. İlk defa uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin sosyalizm koşullarındaki çatışmasının dünya proletaryasına gösterilip onların tecrübe kazanmasıydı. BPKD, aynı zamanda, emperyalistlerin ve gericilerin yüreğine korku salan ve dünya proletaryasını ve ezilen halkları hemen hemen bütün ülkelerde hışımla ayağa kaldıran bir eylem oldu ve etkileri uzun yıllar sürdü.Mao Zedung yoldaşın deyimiyle, BPKD;

> *"Proletaryanın burjuvaziye ve bütün diğer sömürücü sınıflara karşı giriştiği büyük bir siyasi devrimdir Büyük Proleter Kültür Devrimi, Çin Komünist Partisi'nin ve onun önderliğindeki geniş devrimci halk kitlelerinin Goomindang gericilerine karşı verdikleri uzun süreli mücadelenin bir devamı,proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin bir devamıdır.* (aktaran, Marksetan Mao'ya Devrimci Diyalektik Üzerine, sf.189)

SÜRECEK

Fabrika Hücrelerinin Faaliyetleri Üzerine

"Fabrikalar kalelerimiz olmalıdır" başlıklı yazımızda (bak.İKK sy.91), ML'lerin fabrika örgütlenmelerinin önemini bilince çıkarmaları açısından genel bir perspektif sunmuştuk. Bu yazımızda ise, fabrikalardaki iktidar organları konumuna sahip parti hücre -komite-lerinin kendilerini düşmanın saldırılarına karşı korumaları için hangi yol ve yöntemlere başvurması, nasıl hareket etmesi gerektiği üzerinde kısaca duracağız. Ancak, hemen belirtelim ki, ele alışımız daha çok genel doğrular ışığında olacaktır. Bunun her fabrikada, her hücrede daha geniş bir şekilde ele alınması ve somutlaştırılması zorunludur. Bu görev ise, söz konusu P.hücrelerinin ve tek tek üyelerinin esas görevi olmalıdır. Burada Lenin yoldaştan bir aktarma yaparak geçelim: *"İllegal insanın örgütlenme biçimlerini somut koşullara uyarlaması kesinlikle zorunludur."*

İllegal örgütlenme ve illegal faaliyet komünistler ve devrimciler için bir hobi değildir. O ülkenin sosyo-ekonomik karekterinin ve yönetim biçiminin dayatmasının bir ürünüdür.Zira eli kanlı sömürücü sınıflar kendi saltanatlarını sürdürebilmek için, kendisine yönelen en ufak demokratik hak ve özgürlük istemlerini,tankıyla,topuyla,mahkeme ve zindanlarıyla,asker ve polis gücüyle, kısacası en cani yöntemlerle bastırıp yok etmek istiyor. sınıf mücadelesinin geliştiği belli dönemlerde,bir takım ekonomik-demokratik hakların zorunlu olarak kabul edilmesi, burjuvazinin demokratlığından kaynaklanmıyor.Bu, onun toplumsal kabarış karşısındaki geri adım atması ve faşist yüzünü biraz olsun maskelemek içindir.Faşişzmin esas yüzü baskı, işkence ve ölümdür. Sıkıştığında,yani kendisine karşı gelişen sınıf mücadelesini 'tehlikeli' boyuta vardığını hissettiği an,bırakalım emekçi yı

ğınların demokratik mevzilerini,burjuvazinin çeşitli kliklerinin mevzilerini bile yerle bir etmekte tereddüt geçirmez.Kendi koyduğu yasaları biran rafa kaldırmaktan veya ayakları altına almaktan çekinmez. Çünkü sorun, varolma ya da varlığını yitirme sorunudur.

Bunun bilincinde olan komünistler, faaliyetinin ve örgütünün bu baskılardan korumak, gelişip güçlenmek ve kitleleri örgütleyebilmek ve devrimi gerçekleştirmek için illegal örgütlenmeye ve illegal çalışmaya birinci derecede önem vermekle karşı karşıya kalmışlardır.Zira bunun dışında mücadele ve örgütlenme yöntemleriyle,proletaryanın kendi iktidarını alması için mücadele etmesi olanaksız gibidir.Legal olanaklar ya çok kısıtlı ya da yok denecek kadar azdır. Ülkemizde, devrim yapmak isteyen komünistler illegal örgütlenmek ve çalışmak zorundadır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devleti, onun faşist ordusu ve polisi,diğer tüm kurum ve kuruluşlarıyla işçi sınıfın ve emekçi halkların mücadelesini bastırmak ve sınıfın önderleri olan komünistlerin savaşımını boşa çıkarmak için her yolu mübah görüyorlar. Buna karşı komünistlerin ve devrimcilerin önlem almadan saldırıları boşa çıkaracak yöntemler belirlemeden, mücadeleyi başarıya ulaştırmaları mümkün değildir. Bugüne kadar mümkün olmadı, bundan sonrada olmayacaktır. O halde yapılması gereken şudur: Faşist devleti parçalayarak yıkmaya ve onun yerine bağımsız demokrati ve sosyalist bir devlet kurmayı amaçlayan ve insanlığın nihayi kurtuluşu olan komünizmi hedefleyen Partimiz ve onun tüm organları,hücre ve komiteleri -sınıf mücadelesinin her alanında alternatif örgütlülükler oluşturmak- yaratmak zorunludur. Aynı zamanda, bu yaratılan örgütlülükler düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkaracak şekilde konumlandırılmalı ve korumalıdırlar. Sadece örgütlülük yaratmak sorunumuzu çözmüyor. Önemli olan bu örgütlülükleri iyi bir şekilde donatıp her koşulda varlığını sürdürebilecek bir konuma kavuşturmaktır.

Fabrika hücreleri de böyle bir ihtiyacın ürünü olarak bugün sınıf mücadelesinin önemli ve vazgeçilmez örgütlülükleri arasındadır.Örgütlenme insanlar için v Partimiz için bir amaç değildir. Örgütlenme, amaçladığımız hedefe ulaşmak için yarattığımız bir araçtır. Bu aracı ne kadar sağlam oluşturur ve ustaca kullanırsak, başarı grafiğimiz o kadar yükselir. Aynı şekilde bu aracı ne kadar çürük oluşturur ve acemice kullanırsak her zaman yenilgi bizim için kaçınılmaz olur. Ancak, şunu iyikavramak zorundayız:Mücadelede kullandığımız araçlar hiç bir zaman değişmeyen sabit şeyler değildir. Onların somut koşullara uygulama ustalığı tamamen tek tek bireylerin ve komitelerin yeteneklerine bağlıdır. Komiteler ve komitelere bağlı bireyler, sorunun önemini bilince çıkarıp üzerlerine düşeni layıkıyla yaptıkları zaman mükemmeli yakalamamak için hiç bir neden kalamz.

Fabrika hücreleri uzun süre açığa çıkmadan yaşayabilmeleri ve sınıfı siyasi iktidarı almak perspektifiyle örgutleyip harekete geçirmeleri için düşman tarafından açığa çıkarılmamaları gerekiyor. Çünkü fabrika hücreleri, Partinin organik ilişkileridir.Burada,Partinin propagandasını yapan ve onun görüşlerini kitlelere götüren, kitleleri bu görüşler doğrultusunda örgütleyen bir yapıya burjuvazi yoğnu bir şekilde saldıracaktır.Bunun için,öncelikle Parti hücreleri sağlam olmalıdır. Sağlamlık,komitelerin kitlelerle olan bağı ile ölçülür. Kitlelerle bağı olmayan bir Parti hücresinin sağlamlığından sözedilemez. Sağlamalık,illegaliteyi koruyarak,hücrenin çalışmasını en sıradan işçiye kadar indirmek ve onları mücadele içine çekmeye çalışmakla olur. İllegalite ya da sağlamlık,komitenin faaliyetini gizlemesi olarak algılanmamalıdır.Komitenin kendisi illegal olmalı,ama faaliyetini bütün kitleler bilmelidir.Böyle bir komite var, ama, kitleler, komiteyi değil komitenin faaliyetini yakından takip etmelidir.Bazı yoldaşlarımız, komitenin gizliliği ile faaliyetin açıklığını

birbirine karıştırıyorlar. Faaliyetimiz açık olmalıdır. Bütün kitleler faaliyetimize tanık olamlı ve bu faaliyetin içine çekilmeye çalışılmalıdır. İşte böyle bir çalışma yöntemi içinde komite gizli kalıp, faaliyetimiz ise çok geniş kitleleri kucaklayabilir.

İllegal hücreler dar ama sağlam, iş yapabilecek militan ruhlu unsurlardan oluşturulmalıdır.Dar, sağlam ve iş yapabilen hücreleri de kitlelerle bütünleşecek, geniş bir kitleyi etkileyip yönlendirebilecek hale getirmeliyiz. Bu aynı zamanda, *'denizde balık olma'* misali, kitleler içinde balık olma anlayışının yaşamla bütünleşmesini sağlayan yöntemdir. Diğer yanıyla da örgütün düşmandan korunmasının temel silahı olarak illegalite uygulanmış olacak.

İllegal faaliyet, hücrelerin kitlelerle bağ kurmasına,onlar içinde onlar gibi yaşayıp, onlardan biri olmasına engel değil, tam aksine zorunlu bir gerekliliktir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, hücrenin gizliliği ile faaliyetin gizliliğini bir birine karıştırmayalım. Ekonomik-demokratik faaliyetlerde, demokratik kitle örgütlerinde, sendikalarda çalışmamız engellenri mi? Kesinlikle hayır! Yeterki bizler, faaliyetin neresinde, nasıl ve ne zaman hareket edeceğimizi bilelim ve koşulları zorlayıcı, geliştirici ve taktiklerimiz objektif koşullar içinde uygulanabilir olsun

Parti hücreleri,tesbit edilen siyasi hatta uygulamak ve onu geliştirmekle yükümlüdür.Bunun başarılması için esnek ve yaratıcı olmalıyız. Kitlelerin nabzını elimizde tutmasını ve ruh hallerini iyi bilmeliyiz. Bu da kitleleri iyi tanımakla ve onlardan biri, ama sıradan biri değil, onları ileriye götüren, önderlik eden birisi olmalıyız. Hücrelerin yetenekli, canlı ve gelişmelere müdahale eden ve yön verebilen bir yapıya kavuşturulması, öncelikle kendi içlerindeki kollektif üretkenliğe bağlıdır. Hücrelerin kendi içilerinde uyum ve kooliektif çalışma olmadan, mücadeleyi geliştirmeleri ve kitleleri kucaklamaları sözkonusu olamaz.Her hücre kendi çalışma alanını iyi tanımalıdır. Nerede kitle varsa, nerede mücadele varsa orada olmalı,kitleleri örgütlemek için somut koşullara uygun örgütlenmeler yaratmalı ve legal olanaklardan da yararlanmalıdır.

Parti hücreleri olmazsa olmaz kuralıyla hareket etemlidir.Yani, engellerin önünde diz çökme değil,engelleri aşma ve zorlukları yenme azmi ve bilinciyle hareket etmelidir."İmkanım yok","koşullar yeterli değil", "zamanım yetmiyor" vb.gibi gerekçeler hiç bir zaman mücadelenin önüne engel olarak dikilemez,dikilmemelidir. Bu tür anlayışlar kırılmalı,zor olanı başarma bilinciyle hareket edilmelidir.

İşçi sınıfı içinde çalışan kadro ve parti organlarımız, işçi sınıfının en ileri unsurları olduklarını bilmeli ve ona göre hareket etmelidir.İşçi sınıfını iyi tanımalıdırlar. Her fabrika, her sendika bizim çalışma alanımız olmalıdır. Ama öncelik, kitlelerin yoğun olduğu ve ekonominin candamarı durumundaki fabrikalar ağırlık vermeliyiz.

Komiteler kendi siyasal çalışmalarına önem vermesi gerektiği gibi, Partinin görüşlerini kitlelere götürmesine de çok önem vermeli,yoğun bir siyasal teşhire girmelidir. İşçi sınıfı içindeki siyasal teşhirin önemi hiç bir zaman yadsınamaz.Kitlelere siyasal teşhir götürmeyen, kitleler içinde etkinlik sağlayamaz. Düzenin tüm pislikleri teşhir edilmelidir. En küçük olaylarda dahi bildiriler dağıtılmalıdır. Hatta her fabrika için ayrı ayrı bildiriler çıkarılmalı, fabirikaların özel sorunları genel ile bağlantıları kurularak işlenmelidir. İşçi sınıfına Parti yayınları mutlaka ulaştırılmalı,Parti yayınlarını ve bildirileri geniş şekilde kitlelere götürmeyenlerin iyi bir çalışma yapabileceklerini sanmak saflık olur. Bu nedenle, Parti hücreleri düzenin teşhirine ve siyasal çalışmaya birinci derecede ağırlık vermelidir. Ayrıca bütün parti hücrelerimiz kendi deneyim ve tecrübelerini parti yayınlarında yayınlanması için İKK'ya göndermeli, parti içi deneyimlerin genelleşmesini sağlamalıdırlar.

İST. İŞÇİ KOMİTESİ'nden

İşçiler!

SİYASİ İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR

Zonguldak bölgesindeki kömür ocaklarında başlayan eylem,diğer kömür ocaklarınada yansıdı.Gelik,Karadon, Amasra, Üzülmez, Kandilli maden ocaklarınada

Bugün okul masrafları için, yarın siyasi iktidar için...

sıçrayan direniş, sarı sendikacıları ve işvereni hareketlendirerek, direniş ocaklarının etrafı jandarma birliklerince "kontrol" altına alındı. İşçilerin istediği,okulların açılması nedeniyle, çocuklarının okul masraflarını karşılamak için, bir milyon avans istemişlerdi.Bu istekleri uzun süredir olmasına karşın,hükümetin ve Genel Maden-İş sendikasının oyalaması sonucu, işçiler kendiliğinden direnişe başladı.

Faşist Özal hükümeti, Körfez'de ABD emperyalizminin ve batının jandarmalığı için savaşa hazırlanırken, işçilerin ve diğer tüm emekçilerin alın terini kanlarıyla birlikte ABD'nin jandarmalığına sunmaktadır. Halkatan fedakarlık ve kemerlerini sıkmasını isteyen patronlar ve faşist Türk devleti,maden işçilerini her gün ölümle burun buruna getirmekten çekinmediği gibi, grevleri "milil güvenlik" nedeniyle yasaklıyor ve işçilerin normal yaşamlarını sürdürmeleri için istedikleri zammı ve sosyal hakları vermiyor ve "sakıncalı" buluyor. Maden işçilerinin birmilyon istemesinin sakıncalı olan yanı olmadığı gibi, bugünkü şartlarda asgari bir geçim düzey bile değildir.Hergün zam üstüne zamın geldiği, alım gücünün gündelik olarak sürekli düştüğü bir düzende, işçilerin yaşamlarını en asgari düzeyde sürdürmeleri için istedikleri ücreti bile vermemek, alçaklıktır. Faşist Türk hükümeti, dünya jandarması eli kanlı ABD emperyalist haydutlarının bir dediğini iki etmez iken, 'kendi milletim' dediği Türkiyeli işçilere ve emekçilere verdiği değer ortadadır. Onlar için önemli olan sınıf kardeşliğidir. Efendilerine vatanı ve halkımızı satmaktan çekinmeyen bu alçaklar sürüsü, işçilerin çocuklarını okula göndermek için istediği çok cuzzi bir miktarı bile ödemekten çekiniyorlar. Ama maden işçilerini diri diri madene gömmektende utanmıyorlar ve madencilerin en zor koşullarda kan-can pahasına çalıştırmalarına ise ses çıkarmıyorlar. Faşist Turk devletinin işçilerden istediği, "çok çalışın,az kazanın". Çünkü çalışmadan kazanan ve zevk-sefa içinde yaşayanlar kendileri. İşçilerin ve emekçilerin aç-bilaç içinde yaşamaları, üç kuruş kar için her yıl onlarca maden işçisinin diri diri gömulmeleri ise onların kılını bile kıpırtdatmıyor.

Burjuvazi işçiye bir milyon vermektense,bir günlük işi birkmanin maliyeti olan 55 milyar TL ni ka-

yipetmeyi gözealıyor. Çünkü, işçi sınıfını açlık ile "terbiye" etmeyi amaçlıyorlar.Onlar, işçi sınıfının ekonomik talepleri doğrultusundaki eylemlerinden bile korkuyorlar. Oysa 45 bin işçinin istediği verilseydi 45 milyar yapacaktı.Üstelik bu işçilerin ücretinden kesilecekti. Burjuvazi en son noktaya kadar işçilerin eylemini kırmak için milyarları gözden çıkarıyorlar.

Maden işçilerin aldığı ortalama ücret 350-450 bin TL dir. Bugunku koşullarda bu ücretle geçinmek bir yana,ekmek ücreti bile değildir.işçileri ilikleriine kadar sömüren burjuvazi,onların insanca yaşamasına karşı her türlü önlemi alıyor.

Ya sendikacılar ne yapıyor? I4 Eylul'de bir milyon avans için bir günlük eylem yapan işçilerin direnişi,sarı ve gerici Türk -İş sendikasınca kırıldı. Genel Maden- İş ve Turk-İş gibi devlet sendikaları, işçileri her fırsatta satıyorlar ve hukumet ile elele vererek işçilerin mücadelesini boğazlamaya çalışıyorlar.

Genel Maden-İş sendikasının genel başkanı Şemsi Denizer, işçilerin şendikaya danışmadan eylem yapmalarına o denli kızmış olmalıki, *"avans isteğimiz kabul edilinceye kadar eylemimizi sürdüreceğiz"* diyen işçilere; *"eylemi bırakın, sorunu çözeceğiz"* diyerek eylem kırıcılığını bir kere daha gösterdi. Oysa uzun süredir toplu sözleşmeleri suren işçiler, en düşük ücretle kötü koşullarda ve hiç bir önlem alınmadan çalıştırılıyor. Ama, Denizer gibi patron uşağı sarı sendikacılar, işçilerin mücadelesini arkadan hançerlemekten de kaçınmıyorlar.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR

Faşist Türk devleti,kendi halkının karnını doyuramazken, şimdide savaş naraları atmakta,Ortadoğu'da ABD ve Batı'nın jandarmalığına soyunarak ikinci bir İsrail olma yolundadır. Emperyalist haydutların çıkarları için Arap ve Ortadoğu halkalarına bomba ve kurşun yadırmaya hazırlanan faşist Türk devletine karşı,başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler ayağa kalkmalıdır. Faşist diktatörlüğün halkımıza vereceği sadece, zama, zulüm ve işkencedir. Halkımız yıllardır bunun acısın çekmekte, her geçen gün yoksullaşmaktadır. I2 Eylül askeri faşist cuntası geldiğinde de "huzur" getirdiğini söylemişti.Ama,gelen 'huzur' halkımız için değil, işçilerin grevlerinin yasaklandığı, ilerici sendikaların kapatıldığı, ücretlerin dondurulduğu, toplu sözleşmelerin kuşa çevrildiği,işsizliğin ve işten atılmaların hızlandığı bir "huzur" olmuştur. Bugünde aynı baskılar ve yasaklamalar sürmektedir. I2 Eylül'ün faşist ve baskıcı yasaları yürürlükte olduğu gibi yeni baskı yasalarıda getirilmiştir. Üstelik faşist ANAP hükümeti hiç utanmadan "ülkede demokrasi" var diyebilmekte...

İşçi sınıfı ve emekçiler, salt ekonomik grevlerle yetinmemeli,mücadeleyi bugün emperyalist ve gerici savaşa karşı çıkma ve savaş çıktığında bu savaşı devrimci iç savaşa çevirmek için harekete geçmeli, burjuvazinin savaş naralarını kursağında bırakmalıdır. Türkye'nin bir savaşa girmesi halinde, savaşın tüm yıkımını başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkımız çekecektir.İstisnasız savaş gerekçesiyle tüm grevler ve işçi direnişleri yasaklanacağı gibi,toplusözleşme ve diğer sendikal haklar da rafa kaldırılacak, savaşın tüm maliyeti işçilerden ve emekçilerden kesilecektir.

İşçi sınıfı böyle bir gerci savaşın yanında olmayacağı gibi, emperyalistlerin ezilen halkları boğmak için giriştiği savaşada seyirci kalamaz. Bunları önlemenin yolu, başta güçlü genel grevler ile karşılık vermek, ve partimiz TKP/ML'nin verdiği silahlı mücadeleyi şehirlerde desteklemek ve burjuvazinin tüm baskı v yaptırımlarına karşı aktif mücadele etmek, direniş er koymakla olabilir.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi kollarındadır.Sarı sendikalara veTürk devletine güvenerek değil,kendi iktidarını kurmaktan geçer.Bu da egemen sınıfları silahlı mücadeleyle devirmekle olacaktır.Bu nedenle, daha bugünden siyasal direnişleri yükseltip genişletmeliyiz.Burjuvazinin her türlü aldatmacalarına ve baskılarına karşı örgütlü mücadele etmeliyiz. Fabrikalarda şalterleri indirmeli ve burjuvazinin halkımızı başka halkaları boğazlamak için sürmek istediği savaşa karşı çıkmalıyız.İşçi sınıfı aktif olarak direnmedikçe ne insan gibi yaşayabilir,ne de burjuvaziyi devirebilir. İşçi sınıfı mücadeleye katılmadığı sürecede Türk egemen sınıfların kanlı ve soygun saltanatları yıkılamaz.işçi sınıfını ve emekçileri emperyalist ve gerici savaşlara karşı çıkmaya,devletin her türlü baskısına karşı mücadeleye çağırıyoruz. İnsanlığın kurtuluşu sizlerin ellerindedir.

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU'nu

oku-okut!

daha geniş dağıtımı için

yardımcı ol,katkıda bulun!

ŞANLI 1 MAYIS MÜCADELEMİZ YALANLARLA ÇARPITILAMAZ

I Mayıs 1990'nın tartışması hala sürüyor. Özellikle "Devrimci Sol Güçlerin dergisi" olduğunu belirten "Mücadele", gerçekleri öylesine çarpıtmış ki, I Mayıs bayrağını kanları pahasına yükseltenler bir yana,sıradan insanları bile isyan ettirecek boyuttadır.

Mücadele, I Mayıs 90'nı kendilerinin yarattığını, özellikle Harbiye ve diğer yerlerde kendilerinin polisle çatıştığını ve yürüdüğünü söylüyor. Şöyle diyor: *"...Harbiye'de gruplar halinde çatışarak yürüyen, silaha taşla meydan okuyan Devrimci Sol Güçlerdir. Sorunun politik açıdan odak noktası burasıdır." (sy.I, sf.13)*

Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerin bildiği bir şey varsa, I Mayıs 90'da partimiz TKP/ML'nin faşizme karşı büyük bir gövde gösterisi düzenlediğidir. Özellikle Harbiye I Mayıs direnişi partimizin önderliğinde gelişmiş ve polisin silahına karşı taşla, sopayla, molotoflarla direnenlerin partimizin önderliğinde yürüyen işçi ve gençlik kitlesi olduğu gerçeğini,ne Mücadele dergisinin yalanlar üzerine kurulu çı ğırtkanlığı ne de bu mücadeleyi küçümseyen reformistler karartabilir.

Mücadale dergisinin 1 Mayıs gerçeklerini çarpıtmada bu denli küçülmesinin nedenlerini anlamak zor değil.Devrimci Sol Güçler denen grubun genel karekteri budur. Her şeyi kendilerinin yarattığını, yalnızca kendilerinin mücadele ettiğini söyleyip dururlar. Ama bununla sadece kendi geri kitlelerini kandırabilirler belki. Belki diyoruz. Çünkü, I Mayıs tutuklularının Sağmalcılar Üzel Tip cezaevinde yaptıkları toplantı (9 Mayıs)'da Harbiye'de Mücadele yanlılarının olmadığı çok açık bir şekilde belirtiliyor.Bir tane Mücadele yanlısı bu toplantıda çıkıp, 'orada biz de vardık' demiyor.Ama Mücadele,insanların gözüne baka baka yalanlarında ısrar ediyor ve hiç çekinmeden 'Harbiye'de çatışan bizdik' diyebiliyor

Ayrıca, I Mayıs Harbiye tutukluları arasında Mücadele dergisinin taraftarları da yok. Yoksa polise hiç yakalanmadılar mı? Böyle bir kitlesel direnişte ve polisin çok yoğun önlemler aldığı bir ortamda bir kişinin bile yakalanmaması neyle açıklanabilir? Ancak,orada olmamakla.Ama Mücadele buna hiç yanıt vermiyor.Verirse yalanları ortaya çıkacak.

Harbiye'de yaralanan devrimciler yoksa Mücadele yanlıları mıydı? Gerçi, Gülay Beceren'in ismini anmadan 'gencecik Kız' demesi, Mücadele'nin soruna nasıl yaklaştığının bir göstergesidir. Harbiye direnişinde gazetelerde ismi çıkan sadece üç devrimci değil,ona yakın yaralı vardı.Bunların çoğunu partimiz kaçırmış, polise teslim etmemeştir. Mücadele, yaralanan ve gazetelerde ismi çıkan üç devrimcinin adını bile vermekten çekiniyor. Nedeni çok basit. bunlar Mücadele taraftarı değil. Kendine devrimci diyen bir derginin faşist polislerce yaralanan devrimcilerin ismini bile anmasından kaçınması, onun hangi kaygılarla yola çıktığını ve yalanlara baş vurmasının gerekçelerini ortaya koyuyor.

Mücadele, kendi taraftarlarını bu tür yalanlarla inandıracağını sanıyorsa aldanıyor. Çünkü I Mayıs 90 gerçeği bütün çıplaklığıyla ortada.

Biz, soruna yaklaşırken, I Mayıs 90'da sadece biz vardık demiyoruz.Ama, bu I Mayısa partimizin mücadelesinin damga vurduğunu da açıkca söylüyoruz.Çünkü Harbiye, Kazlıçeşme, Netaş, Güngören ve daha bir kaç yerde Partimizin önderliğinde işçiler ve gençler yürümüştür. Bunun yanında diğer devrimci gruplarda bu mücadeleye katılmışlardır.Mücadele taraftarları kendilerinin de belirttiği gibi, "Unkapanı ve Kasım Paşa" cıvarlarında katılmışlar ancak çok cılız kalmışlardır. Bunu biz söylemiyoruz, Mücadele dergisinin kendisi söylüyor.

Mücadele'nin bu I Mayıs'ta neden etkinlik gösteremediğinin kritiğini yapacak yerde, balon haberlerle açık kapatmaya çalışması, onun küçük burjuva karakterini yansıtıyor. Küçük burjuvazide özeleştiri yoktur. Diğer bir neden ise, kendi taraftarlarını ve kamuoyunu yanıltmaktır. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Devrimcilerin soruna yaklaşımı böyle olmamalı. Devrimciler açık olmalıdırlar. Ne yazık ki,Mücadele'de böyle bir devrimci cesaret yok. Bugüne kadar da hatalarına karşı açık tavır serigilemekten çekinmiştir.

Yalanlarla siyaset yürütülmeyeçeği açık. Kolay gözükse de, bu tür yöntemlerin kimseye bir şey kazandırmayacağı, "1 Mayıs'ta, Harbiye'de biz vardık, biz çatıştık" gibi, somut kanıtların kendiliğinden yalanladığı iddialarla bir yere varılamayacağı ortada.

Mücadele'yi doğruları yansıtmaya, kendi hatalarını açıkca ortaya koymaya çağrıyoruz.

* * *

eylül şehitlerini anıyoruz

Parti Genel Sekreterlerimizden **SÜLEYMAN CİHAN**'ı ölümünün 9. yılında komünist mücadele ruhuyla bir kere daha saygıyla anıyoruz. 0,12 Eylül faşizminin koyu karanlık yıllarında bir çok oportünist ve döneklerin yaptığı gibi, mücadeleyi terk etme yolunu değil,partimize silahlı mücadele yolunu göstererek,çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve halkının kalbinde taht kurmuştur.O,sadece düşmana kendi ini olan işkencehanelerinde diz çöktürmekle kalmamış,AEP revizyonizminin parti içindeki kırıntılarına karşıda amansız bir mücadele vererek,partimizin doğru yoldan sapmasını önleyerek, UKH'e güç katmıştır.

12 Eylül askeri cuntası O'nun işkencehanelerde ki direnişini içine sindiremediği ve partimize önemli bir darbe vurmak istediği için katletmiş,bununlada kalmayıp olaya 'intihar' süsü vermiştir.

CİHAN yoldaş, bugün mücadelemiz daha da gelişmiş durumda. İbrahim'den aldığın bayrağı bugün senden de biz yoldaşların devraldık, bütün hainlerin ve faşist diktatörlüğün her türlü engellemelerine karşın, mücadelemiz gelişerek sürüyor. Seni anmak, silahlı mücadelemizi daha da ileri boyuta ulaştırmak ve iktidara emin adımlarla yürümek olduğunu - biliyoruz ve iktidara yürüyoruz..

Ali KARADAĞ, AZİZ SÜER, MURAT DİRİ yoldaşlarımız 26 Eylül 1983 yılında DERSİM-AMUTKA çatışmasında şehit düştüler. Partimize bağlı TİKKO gerilla birlikleri içinde yer alan yoldaşlarımız, ihbarcı hayinlerin düşmana istihbarat vermeleri sonucu tuzağa düşürüldü. Uzun süren çatışma sonucu üç yoldaşımız son mermilerine kadar çatışarak düşmana teslim olmadılar. Partimizin onurunu koruyarak

Süleyman CİHAN

halkımızın kurtuluşu uğrunda şehit oldular. Onları unutmadık, unutmayacağız. Mücadelemizde yaşayacaklar.

Yoldaşlarımızın ihbarcıları olan Müslim Yıldırım, Hayri Yıldırım, Mahmut Güler ise kısa sürede hainlikleri açığa çıkarılarak halk mahkemesinde yargılanıp cezalandırıldılar.

HASAN HAKKI ERDOĞAN

17 Eylül 1984 günü İstanbul Gayrettepe'de işkenceyle katledilen partimizin İstanbul sorumlusu Hasan Hakkı yoldaş, komünist direniş ruhunun sembollerinden biri oldu. Mücadeleci kişiliği yanında araştırmacı yapısıyla örnek bir yoldaştı. Anısını mücadelemizde yaşatıyor, yaşatacağız.

AHMET ŞAHİN

10 Eylül 1989 günü, Mersinde mahalli bir karakola bomba atarken, polislerle çatışma sonucu yaralı olarak yakalanıp katledildi. Ahmet yoldaş Hacettepe TİP fakultesi 5. sınıfında okuyordu. O, yaz tatili sırasında partinin örgütlenmesini yapmak için Elbistan ve Maraş bölgesine giderek çalışmalara başladı. Buradan Mersin'e geçen ve 12 Eylül faşist askeri cuntasının yıldönumünde protesto etmek için parti tarafından verilen görevi severek kabul eden yoldaşın ölümü partimiz için acı bir kayıp oldu. Devrimci yaşamına TMLGB saflarında başlayan Şahin yoldaş, Ankara devrimci öğrenci gençliğinin ileri gelenlerinden ve önderlerinden biriydi.Aynı zamanda TMLGB Ankara İl komitesi üyesiydi. Ahmet Yoldaş mücadelemizde yaşıyor, yaşayacaktır. Onun da harcını attığı komünist gençlik örgütümüz TMLGB, giderek gelişiyor ve güçleniyor.

2 EYLÜL 1977 1 MAYIS MAHALLESİ DİRENİŞÇİLERİ ÖLÜMSÜZDÜR.

İstanbul 1 Mayıs gece kondu mahallesindeki direnişte bir değil beş değil tam 12 devrimci katledildi. Faşist Turk devleti, yoksul gecekondu halkının evlerini yıkmak için, jandarma-polis işbirliği ile direnişi kırmak için, halkın üzerine kurşun yağdırdı.Gecekondu halkı partimizin önderliğinde ve diğer devrimcilerin de katılımıyla, faşizmin ölüm kusan panzerlerine karşı dişe diş mücadele verdi. Gecekondu halkı bu direnişte 12 şehit ve bir o kadar da yaralı verdi. **Hüseyin Aslan, İsmail Poyraz, Hasan Kızılkaya, Cumali ...** , katledilenlerden sadece dördü ve direnişe önderlik eden komünist-devrimcilerdi. Katledilenlerin hesabını halkımız er geç soracaktır.

YILMAZ GÜNEY, RUHİ SU, DİDAR ŞENSOY, Devrimci-Demokrat Aydın Kimlikleri ve Onurlu Anılarıyla Mücadelemizde Yaşıyorlar.

12 EYLÜLÜN ONUNCU KARA YILDÖNÜMÜNDE

Yeni Emperyalist-Faşist Tertiplere, Gerici Savaşa ve Savaş Hali İlanına Karşı

DEVRİMCİ HALK DİRENİŞİNİ YÜKSELTELİM

12 Eylül faşizminin on yılını doldurduğu şu günlerde, ülkemiz ve halkımız, **12 Eylül'den daha kanlı, daha karanlık, daha zulüm-zındandan bir döneme sokulmak isteniyor.** On yılda bir şaşmaz kural gibi depreşen köhne düzenin ekonomik-siyasi krizine her defasında bir öncekinden daha militarist çözüm aramak, emperyalist uşağı Türk komprador patron-ağa devletinin vazgeçilmez yaşam koşulu olmuştur. Aynı şekilde, Amerikan emperyalizminin ülkemiz ve bölgemize kanlı senaryolarla müdahalesi, periyodik bir olay haline gelmiştir.

12 Eylül'den on yıl sonra tanık olduğumuz çok daha kapsamlı yeni emperyalist müdahale,hummalı savaş hazırlıkları ve içerde yine "fırsat budur" diyerek geliştirilen askeri-faşist tertipler, tüm halkımız için bir sağanak yağmur öncesinin gök gürültüsü gibi sarsıcı ve uyarıcı olmalıdır. O kara günü onuncu kez on kat öfkeyle lanetlemek, on yıllık geçmişin dağ gibi birikmiş hesabını sormak, emperyalizm ve uşaklarının kanlı-kirli yeni planlarını bozmak, gelecek on yılları devrimin kazanç hanesine yazmak ve kırk yıldan beri Amerikan senaryolarıyla örülmeye çalışılan kaderimizi tersine çevirmek için, **tarihin bu kritik anı çoluğumuz çocuğumuzla ayağa dikilmemizi emrediyor bize.**

Eylül 1990. 12 Eylül'ün tam on yıl sonrası... Tarih bir tekerrürden ibaret değil ama, gözümüzü dört açmamızı gerektiren bir çakışma var bu tarihte. Bir on yıl daha çalmak istiyorlar geleceğimizden. Kurtlar sofrasına düşmüş Ortadoğu, Irak-Türkiye arasında ateşe verilmek istenen Kurdistan, ve Savaş Hali hazırlıkları görülen Türkiye... "Saddam'a ders verme" bahanesiyle bütün Ortadoğu halkları ezilmek isteniyor. **Türk-Kürt-Arap-Fars bütün bölge halkları, süper haydut ABD ve uşaklarına karşı tam bir direniş zinciri oluşturmalı.**

Amerikan emperyalizmi 12 Eylul'ü tezgâhlarken de, bolgesel bir krize girmiş olup Türkiye üzerindeen çözüm aramaktaydı.Ard arda yitirdiği İran ile Afganistan'ın boşluğunu doldurmak ve Ortadoğu'daki guvenlik zincirini berkitmek için, uşak Turk devletini sınırsız askeri yukumluluk altına sokması gerekiyordu. İran'dan sokulup atılan üsler, Körfez'e Çevik Kuvvet mudahalesi için ek tesisler ve daha başka bir sürü şey, hep ulkemize yığılacaktı. Bu da ancak ülke içinde halk muhalefetinin ezilmesiyle başarılabilirdi. Şimdi gene diyorlar: ***"İstikrarlı bir Turkiye, bölgede Batı'nın vazgeçemeyeceği müttefiktir".*** **Yani iç muhalefeti dizginleyebildiği ölçüde Batı'ya her türlü hizmeti verecek, onun hesabına kestaneleri ateşten çekecek vazgeçilmez bir maşa!..** Ülkemizi istedikleri gibi kullanmaları, bölgeyi yakıp yıkarak keyfince düzenlemeleri ve uşaklarıyla birlikte daha uzun süre kanımızı emebilmeleri için **arzu ettikleri "istikrar"ı bir kere daha bahşedecek miyiz onlara?..**

12 Eylül askeri faşist cunta rejimine karşı halk olarak güçlü bir direniş gösterememiş olmanın acısını halen çekiyoruz. Yüzbinlerle işkence görmeye yine devam ediyoruz.Kurdistan dağları,köyleri ve kentleri, on yıl öncesinin on katı askerle işgal altında. Ölüm mangası özel timler her türlü soruşturmadan muaf kelle avını sürdürüyor. Zindanlar yine özgürlüğe tutkun evlatlarımızla dolu. Kukla mahkemelerin alçakça hükümleri korunup yüzlerce idam dosyası bir şantaj unsuru olarak elde tutuluyor.**Devrimci irade ve kararlılıkla delinen duvarlar,yırtılan hükümler,görülen hesaplar bir yana,halk olarak 12 Eylülün defterini dürmekten uzağız hâlâ.** İşçisi,köylüsü,memuruyla en çok ekmeğimizin derdinde,ama ekmek kavgasını özgürlük savaşıyla yeterince birleştiremediğimiz için yine de sefaletin kollarındayız. Amerikan uşağı faşist generaller ellerinin kanıyla köşelerine çekilmiş,Marmaris'te Bodrum'da kirli bir servetin tadını çıka

rıyor. Sivil çömezleri onlara şükran sunarak 12 Eylül uzantısı fütursuz bir saltanat sürüyorlar. On yıl önce gaspedilen demokratik haklarımızı yasal planda henüz geri alabilmiş değiliz. 12 Eylül yasa ve kurumları yerli yerinde duruyor. Bunların bir çoğunu fiilen işlemez duruma getirmiş olsak bile, söküp atamadığımız 82 Anayasası'nın tanıdığı yetkiler fazlasıyla kullanılarak SS Kararnameleri gibi yeni faşist tedbirler dikilebiliyor önümüze. Kısaca, **halk olarak, yığınlar halinde, demokrasi kavgasının neresindeyiz? Her işçi, her emekçi, her yurtsever genç ve demokrat aydın, 12 Eylül'ün onuncu yılı dolarken sormalı kendine**

On yılda bir faşist kudurganlıkla halkı sindirme geleneğini geçtiğimiz aylarda kararnamelerle sürdürmeye çalışan, fakat yükselen halk hareketleri karşısında fazla hükmü kalmamış 12 Eylül yasaları gibi bunların da pek etkili olamayacağını gören hakim sınıflar, Ortadoğu'da gelişen durumu tarihi bir fırsat sayarak ülke içinde Savaş Hali ve Sıkıyönetim ilanına yöneldiler. **Bölgede Amerikan emperyalizminin vurucu gücü olmaya soyunup Irak'ın paylaşımı halinde Musul-Kerkük'ü almaya niyetlenen ve halkımızın kanıyla kiralık katil gibi para kazanmaya yeltenen Bush'un sadık köpeği Özal, meclisten istediği peşin yetkileri aldı.** İş ABD'nin yeni direktiflerine kaldı. Üsler zaten kullanıma açıktı. Şimdi S.Arabistan gibi Amerikan Çevik Kuvvet birliklerine yataklık etmeye de hazır. Gene Mısır gibi Körfez'e Türk birlikleri ve savaş gemileri de sevkedilebilecek. **Bütün bunlar savaşın patlak verdiği an ülkemizin de ateşe sokulması ve içerde derhal Savaş Hali ilan edilmesi anlamına geliyor. Muhalefet partileri bu duruma sözde karşı çıkıyor. Yaptıkları danışıklı dövüştür.** Kararnameleri de iş olsun diye Anayasa mahkemesine götürmüşlerdi. Amerikan jandarmalığına gerçekten karşı olsalar, hemen üslerin kapatılmasını isteyip bu doğrultuda fiili direnişe geçmeleri ve halkı da her yerde eyleme çağırmaları gerekirdi. Oysa böyle şeyler ne hadlerine? **Onlar da birer tescilli uşak. Şu anki görevleri ise lafla halkı oyalamak.**

Ülkemizin emperyalizm hizmetinde savaşa sokulması yalnızca güçlü bir halk direnişiyle önlenebilir. Son on yılda yüz yıllık acı çekmiş, yüzyıllardır "vatan-millet" adına kardeş halklarla birbirine kırdırılmış, Yemen çöllerinden Kore dağlarına kadar "memleketin âli menfaatleri" yalanıyla ateşe sürülmüş, Kürdü Ermenisi her fırsatta toplu kıyımdan geçirilmiş, on yılda bir demokrasi haykırışı kanla boğulmuş bir ülkenin halkı olarak, böylesine sarsıcı tarihsel bir anda Hakkari'den Edirne'ye kadar ayağa kalkmalıyız.

Kalkın ey tarih yapıcılar! Ey Ortadoğu-Anadolu zengin halk tarihi mirasçıları, Demirci Kawa'nın torunları, Bedrettin'in, Pir Sultan'ın, Karayılan'ın oğulları-kızları... **Kalkın, isyan edin, hesap sorun. Değiştirin kaderinizi!..**

Kürdistan dağlarından İstanbul varoşlarına devrimin siperlerini kazmaya devam eden **TKP/ML-TİKKO savaşçıları, emperyalist-faşist savaş senaryolarının bozulamaması halinde, bölge kundakçılarını cephe gerisinde bozguna uğratmak üzere devrimci iç savaşı yükseltme kararlılığındadır.** Yağma savaşını önlemek olmazsa iç savaşa çevirmek için **devrimci mücadelemize omuz verin, destek olun, katılın. Faşist orduya asker vermeyin. Halk ordusu TİKKO saflarında savaşın.**

İşçiler, emekçiler, anti-emperyalist anti-faşist Genel Grev ve Direnişlere!
Yurtsever gençler, demokrat aydınlar, Boykot, Yürüyüş ve Gösterilere!
Kürdistan köylüsü, esnafı, kadını, İntifada'yı daha da yükseltmeye!
Zindanları sarsan özgürlük mahkumları, daha görkemli meşaleler yakmaya!
Faşist ordu içindeki halk çocukları, silahlarınızla birlikte firar ve isyana!
Devrimciler, yoldaşlar, Halk Savaşı'nın alevlerini kırdan kente büyütmeye!
ABD EMPERYALİZMİ ve UŞAKLARINA TARİHİ BİR DERS VERMEK İÇİN İLERİ!..

TKP/ML

8 EYLÜL 1990 — TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST

TKP/ML'nin SESİ İstanbul'un Her Bölgesinde Faşizmin Savaş Borozanı TRT'yi Susturup, Devrim Şiarını Yüzbinlerce Eve Ulaştırıyor

Partimiz TKP/ML'nin İstanbul'da 18 Mayıs gecesi başlatıp belli aralıklarla (başlangıç olarak önemli tarihlerde) sürdürdüğü korsan TV yayını. Körfez krizi nedeniyle çok sıcak gelişmelerin yaşandığı son aylarda, kısa aralıklarla sistemli ve sürekli hale dönüştürülmeye başlandı. İstanbul polisinin her defasında, yolları kavşakları tutup araçları aramasına rağmen, izini bile bulamayarak deliye döndüğü TKP/ML'nin SESİ gizli radyo-TV vericisi, bir kaç günde bir, dört-beş semte birden yayın yaparak İstanbul'da faşizmi ürküten bir hayalet gibi dolaşıyor. Ansızın TV-1'in sesini keserek, emperyalist uşaklarının büyük gayretkeşlik içinde çaldığı gerici savaş çanlarına ot tıkıyor. Haber okuyan spiker görüntüsü donarken, TKP/ML'nin sesini duyan işçi-emekçi yoksul gecekondu sakinlerinin gözleri coşkuyla parlıyor. Aynı anda sömürücü asalak ve halk düşmanı gericiler ise korkudan büyüyen gözleriyle telefona sarılıp polisi arıyorlar: "ne oluyor, komünistler ihtilal mi yaptı?" vb...

Her defasında bir-iki sayfalık bildirilerin okunduğu, devrimci propaganda ve ajitasyonun etkili tarzda yapıldığı TKP/ML'nin SESİ yayınları, en geniş kitleye emperyalizmin ve uşaklarının teşhirini yapıp, bunların Ortadoğu'yu kundaklama ve ülkemizde savaş ekonomisi ile Savaş Hali faşizmini devreye sokma çabalarına karşı halkı direnişe çağırıyor.

TKP/ML'nin SESİ, bu doğrultuda ki korsan yayınını akşam saatleri onar dakika olmak üzere TV-1'den:

24 Ağustos'ta Okmeydanı-Feriköy-Beyoğlu-Hasköy-Balat-Cemberlitaş-Örnektepe- Eyüp (Şehitlik) semtlerinde,

26 Ağustos'ta Yenibosna-Şirinevler-Yayla-Güneşli-Mahmutbey-İnönü Mahallesi ve İkitelli çevresinde,

3 Eylül'de Küçükköy-Gazi Osman Paşa-Eyüp-Eminönü-Bayrampaşa-500 Evler ve Esenler çevresinde,

5 Eylül günü de geniş olarak Sarıyer bölgesinde yaptı...

Ayrıca, Kartal-Pendik bölgesinde aynı kampanya çerçevesinde, partimiz TKP/ML, binlerce bildiri dağıttı.

TKP/ML'den TV'de savaş karşıtı korsan yayın 25-8-90

İSTANBUL, GÜNEŞ- İstanbul'da dün gece televizyonun birinci kanal yayınına korsan olarak, yalnızca sesle giren kimliği belirsiz kişiler, savaş karşıtı propaganda yaptılar. Korsan yayının yasadışı Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) örgütü tarafından yapıldığı belirtildi.

Çemberlitaş'ta oturan yurttaşlar, dün gece saat 22.20 sıralarında televizyonda İzmir Fuarı'yla ilgili programı izlerken sesin bozulduğunu, "**Emperyalizme boyun eğmeyin, savaşa çocuk göndermeyin**" diye bir ses duyduklarını bildirdiler. Korsan yayın daha sonra Hasköy, Beyoğlu, Feriköy, Balat semtleri ile Okmeydanı Şark Kahvesi civarında da tekrarlandı. Yasadışı örgütün Körfez krizine ilişkin görüşleri ile savaş karşıtı konuşma ve sloganların yer aldığı programın, bu semtlerden bazılarında 8-10 dakika kadar sürdüğü öğrenildi.

Korsan yayın üzerine heyecanlanan yurttaşlar, gazeteleri TRT'yi ve polisi arayarak hem bilgi verdiler, hem bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştılar.

İhbarlar üzerine operasyona başlayan polis, "**Yayının minibüs benzeri bir taşıta yerleştirilen vericiden yapıldığı**" olasılığını gözönüne alarak, kavşaklarda, özellikle bu tür araçları durdurup arama yaptı.

TV'de Irak yanlısı korsan yayın

İSTANBUL, (Hürriyet) 25-8-90

TELEVİZYONUN birinci kanalından dün gece saat 21.00 sıralarında İzmir Fuarı'nın tanıtıldığı program sırasında korsan yayın yapan yasadışı PKK ve TİKKO örgütleri, Türklerle Irakların dost olduğunu ve birbirleriyle savaşmamaları gerektiğini söyleyerek, Amerika ve Türkiye'yi eleştirdiler.

Yaklaşık 10 dakika süren korsan yayında bir kadın ile bir erkek tarafından okunan bildiride, "**Amerika'nın uşağı olan ülkeler körfezdeki savaşa girmişlerdir. Faşist Türkiye bu savaşa girmemelidir. Anneler, babalar çocuklarınızı savaşa göndermeyin**" şeklinde sözler yer aldı. "**PKK'nın sesini dinliyorsunuz**" ve "**Saddam'ın ordusu TİKKO konuşuyor. Biz Türkiye'yi içten yıkacağız**" şeklinde başlayan konuşmalar üzerine polis, Bayrampaşa, Hasköy, Kurtuluş, Ulus, Feriköy, Şişli ve Çemberlitaş civarında araçları didik didik aradı.

TİKKO, Saddam'ın ordusu değil, ama Faşist Türk Ordusu Bush'un emir ve görüşlerine amadedir.